

De VVJ wenst al
haar leden en sympathisanten
een voorspoedig 2012

Nieuwe golf van ontslagen overspoelt Vlaamse redacties
Belga, *Gazet van Antwerpen* en regionale omroepen zwaar getroffen
Aanvullende journalistenpensioen in het vizier van regering Di Rupo
Hoofdredacteur Paul Daenen van *Het Laatste Nieuws* leest niet graag online
En Willy Heyninck neemt afscheid van Roger Van Houtte

De Journalist

m a g a z i n e v a n d e V V J

De Journalist 152 - 22 december 2011 - verschijnt maandelijks - v.u. pol deltour, IPC, résidence palace blok C - wetstraat 155 1040 Brussel

UIT DE VVJ

- Terug in de tijd 3

ACTUEEL

- Opnieuw golf van ontslagen in Vlaamse nieuwsmedia 4
 Belga: ontslagen, wantrouwen en staking 5
 Overzicht van de getroffen mediahuizen 4-5
 Hoofdredacteurs regio-omroepen schrijven minister Lieten 6
Gazet van Antwerpen zwaar getroffen 6
 Van Quickenborne pikt journalistenpensioen in 7
 AVBB adopteert gearresteerde Turkse journalist 8

IN MEMORIAM

- Willy Heyninck herdenkt Roger Van Houtte 9

SERVICE

- Actuele vragen van leden en antwoorden van het secretariaat 10

MENS ACHTER HET NIEUWS

- Ronny Ceuleers (*GvA*): 'Vooral voetbalclubs zijn lichtgeraakt' 11

IN GESPREK

- Paul Daenen (*HLN*) houdt niet van internetkranten 12-13

GESCHIEDENIS

- Guido Stoffels over een te licht vergeten AVBB-episode 14

BOEKEN

15

LEXICON VAN DE VLAAMSE JOURNALISTIEK (8)

- Van jammer tot kwispelstaarten* 16-17-18

ONDER EMBARGO

19

HET AANVULLENDE JOURNALISTENPENSIOEN TEN DODE OPGESCHREVEN ?

Zonder enige uitleg, laat staan overleg, heeft de nieuwe Pensioenminister Vincent Van Quickenborne (Open VLD) het parlement een ontwerp van pensioenhervorming voorgelegd waarin ook de afschaffing van het aanvullende journalistenpensioen is opgenomen. De AVBB heeft zich meteen tegen de maatregel verzet, met als voornaamste argument dat het om een zichzelf financierend systeem gaat dat de federale staatskist niets kost. De enigen die baat zouden kunnen hebben bij de afschaffing zijn de werkgevers van de mediahuizen, die iets minder sociale bijdragen zouden moeten betalen op de journalistenlonen. De loontrekkende beroeps-journalisten zelf, zoveel is duidelijk, zouden de grote verliezers zijn.

Meer op pagina 7 en op www.journalist.be
 (foto Philippe Reynaers/PhotoNews)

De Journalist *Uit de VVJ*

MAGAZINE VAN DE
VLAAMSE VERENIGING VAN
JOURNALISTEN (VVJ)

COÖRDINATIE

Pol DELTOUR
pol.deltour@journalist.be

VASTE MEDEWERKERS

Jan BACKX
Ivan DECLERCQ
Marleen SLUYDTS
Johan VAN CUTSEM
Luc VANHEERENTALS
Mark VLAEMINCK
BELGA PICTURES
PHOTO NEWS
ZAK

REDACTIESECRETARIAAT

Résidence Palace
Blok C - Lokaal 2232
Wetstraat 155 - 1040 Brussel
Tel. 02/235.22.70
Fax 02/235.22.72
info@journalist.be
www.journalist.be

ABONNEMENTEN

Marleen Sluydts
Zie adres hierboven
info@journalist.be

RECLAMEREGIE

Lisbeth MOONS
Zie adres hierboven
info@journalist.be

LAYOUT EN DRUK

Claes printing
Albert Van Cotthemstraat 54
1600 Sint-Pieters-Leeuw
Tel. +32 (0)2 378 09 39
Fax +32 (0)2 378 25 59
www.claes-printing.be

Lid van de Unie van Uitgevers
van de Periodieke Pers

TERUG IN DE TIJD

Het lijkt wel alsof we drie jaar terug in de tijd worden gekatapulteerd. Einde 2008 kregen we als mediasector al enkele serieuze herstructureringen te slikken. De meest spectaculaire was ongetwijfeld de ontslagronde bij de krant *De Morgen*. Nu, einde 2011, maken we precies hetzelfde mee. Door de economische recessie is een nieuwe golf van ontslagen en bezuinigingen in gang gezet.

Bij Sanoma, Think Media, VMMA, VT4, Focus-WTV, Rob-tv, TV Oost en TV Limburg waren de gevolgen al een tijdje zichtbaar. Zo doekte VT4 zijn journaal *Vlaanderen Vandaag* op, wat niet veel goeds voorspelt voor de plannen waar Wouter Vandenhaute en Co. mee rondlopen. Voor de regionale omroepen dreigt een specifiek probleem met auteursrechten vanwege Telenet. En nu zijn Belga en Concentra aan de beurt. Bij Belga moeten acht collega's weg, bij *Gazet van Antwerpen* worden negen jobs geschrapt. Wie volgt?

Na een eerste voorzichtige raming zitten we intussen in de buurt van 130 gesneuvelde banen, waaronder die van heel wat journalisten. Ook inleveren op het loon staat eens te meer in het handboek van de 'moderne mediamanager'. In hun besparingsdrift aarzelen mediahuizen niet om het met minder en slechter betaalde journalisten te doen. Als de evolutie wordt doorgetrokken, eindigen we nog veel slechter dan in 2008.

In 2008 hebben we al flink aan de alarmbel getrokken met manifestaties, en erop gewezen dat de kwaliteit van het nieuws afhankelijk is en blijft van de bezetting van nieuwsredacties en de werkvoorwaarden van journalisten. Onder impuls van Vlaams minister-president Kris Peeters is toen een eerste Staten-generaal van de Media georganiseerd. En goed zes maanden geleden was er een tweede Staten-generaal, dit keer onder voogdij van minister van Media Ingrid Lieten. Maar van de vele dure eden die daar werden gezworen, blijft vandaag nauwelijks of niks over. En de drastische crisismaatregelen van de mediahuizen maken het allemaal nog veel erger. Want wie niet aan de deur wordt gezet, zal nog wat harder mogen werken, in nog slechtere omstandigheden, tegen minder gunstige voorwaarden. Met alle gevolgen voor de nieuwswaarde in Vlaanderen/België vandien.

Alsof dat allemaal nog niet volstaat, heeft ook de regering Di Rupo I slecht nieuws voor ons in petto. Meer bepaald vice-premier en minister van Pensioenen Van Quickenborne wil - totaal onverwacht en zonder enig overleg met de sector - het aanvullende journalistenpensioen voor loontrekkende beroepsjournalisten afschaffen. Een pensioensupplement dat geen enkel privilege inhoudt, want het wordt door de nieuwsmedia zelf gefinancierd. De enigen die baat zouden hebben bij de afschaffing, zijn de werkgevers in de mediasector, die nog maar eens een besparing op het journalistenloon zouden kunnen realiseren. De AVBB zal er alles doen om die nieuwe aanslag op het sociale statuut van de journalisten te voorkomen.

Bij deze overigens nog een keer de oproep om het lidmaatschap van onze beroepsvereniging tijdig te hernieuwen. De trieste wijze waarop zowel werkgevers als overheden ons behandelen in deze crisistijden toont aan dat we meer dan ooit sterk moeten staan.

Marc Van de Looverbosch
Voorzitter VVJ

(Foto Eric Vidal)

NIEUWE SANERINGSOLF OVERSPOELT REDACTIES

Pol Deltour
Luc Vanheerentals

Vlaamse nieuwsmedia zijn de voorbije weken zwaar getroffen door verregaande herstructureringen en ontslagen. De managers roepen de moeilijke economische omstandigheden in, voor talloze journalisten loopt de emmer intussen over. De VVJ dringt aan op meer beleidsvisie en empathie bij de mediaverantwoordelijken en verwacht ook van de overheid dat ze haar verantwoordelijkheid opneemt om de kwaliteit van het nieuws te helpen vrijwaren.

De nieuwe saneringsgolf doet denken aan de zware herstructureringen in de mediasector van eind 2008. Ook toen werd er op diverse redacties (*De Morgen*, VTM...) zwaar gesnoeid of ingeleverd op het loon (Concentra). Vandaag voeren de mediahuizen dezelfde redenen aan om meer van hetzelfde te doen: de structurele crisis die de sector treft ingevolge de opkomst van almaar nieuwere media, en een economische crisis die harder lijkt toe te slaan dan ooit tevoren.

In het derde kwartaal van dit jaar viel de economische groei in het land stil, en het vierde kwartaal belooft niet veel beterschap. Daardoor vallen de reclame-inkomsten terug. Andere CIM-cijfers wijzen op een daling van de afnamecijfers van kranten en magazines. Zo daalde de totale Vlaamse krantenoplage het voorbije jaar van 3,06 naar 2,96 miljoen. De verkoop van Vlaamse weekbladen zakte het afgelopen jaar zelfs met 4,8 procent.

Intussen gaan loon-, papier- en productiekosten omhoog. Dat rond deze tijd traditioneel de bedrijfsrekeningen en begrotingen worden opgemaakt, verklaart waarom uitgerekend nu een reeks mediahuizen met saneringsmaatregelen voor de dag komt. Nogal gemakkelijk wordt daarbij dan wel voorbijgegaan aan de royale omzet- en winstcijfers die het gros van de Vlaamse mediahuizen de voorbije jaren wel degelijk nog wist te boeken.

Aan Vlaamse kant realiseerden Concentra en Sanoma zware interne herstructureringen. Journalisten werden ontslagen, titels verdwijnen of worden verplicht (nog) nauwer samen te werken. Na de zware sanering die de VRT vorig jaar kreeg opgelegd, zijn nu de commerciële omroepen aan de beurt.

VTM schrapt zijn laatavonds nieuws, nadat eerder VT4 al zijn avondjournaal opdoekte. Alle mediabedrijven voerden bovendien verregaande saneringen door in een of meer van hun regionale zenders. Het persagentschap Belga bleek geconfronteerd met een gat in de begroting van € 600.000, en ontsloeg daarom acht (van de 135) personeelsleden. Ook aan Franstalige kant wordt er gesaneerd. Bij Sudpresse, uitgever van de regionale Waalse bladen *La Meuse* en *La Gazette*, staan 35 banen op de tocht.

De VVJ waarschuwde in een mededeling van begin december voor instantcrisisbeleid dat een zware hypotheek dreigt te leggen op de toekomst van de nieuwsmedia. "De huidige saneringen op Vlaamse redacties dreigen de reeks van ontslagen en besparingen van drie jaar geleden nog te overstijgen", aldus de Raad van Bestuur. "De VVJ roept alle mediamanagers op om naast loutere rentabiliteitsoverwegingen ook hun maatschappelijke verantwoordelijkheid op te nemen. Essentieel is dat allen blijven geloven en investeren in de kwaliteit van hun nieuwsaanbod. Enkel een volgehouden investering in voldoende bezette redacties met behoorlijk opgeleide en vergoede journalisten zal ons toelaten ook deze crisis weer te overwinnen. Met krimpscenario's is niemand gebaat: de afgedankte journalisten niet, de mediahuizen niet en de samenleving evenmin."

De VVJ vraagt daarnaast ook de bevoegde overheden - op zowel federaal als Vlaams niveau - om hun verantwoordelijkheid op te nemen in functie van het vrijwaren van de kwaliteit van het nieuws. "Uiteindelijk gaat het om niets minder dan een democratische uitdaging."

Concentra

- nauwere samenwerking *Gazet van Antwerpen* en *Het Belang van Limburg*
- stopzetting interimcontracten
- 25 ontslagen, waaronder 11 journalisten: 9 bij GvA en 2 bij HBvL
- loonsinlevering van 2,5% in ruil voor 6 compensatiedagen
- afstand van baremieke verhogingen en merits in ruil voor maaltijdcheques

Sanoma

- stopzetting *Goedele* en *Glam*it*
- 'optimalisatie' *Vitaya*
- één nationale redactie voor *Feeling* en *Gael*
- aanvankelijk 13,8 fte's of 17 medewerkers op de wip, na onderhandelingen nog sprake van 7 ontslagen

Think Media

- er is sprake van 3 tot 4 ontslagen op de redacties (onder meer *P-Magazine*)
- ernstige vertraging in de betalingen van freelancers

VMMa

- VTM schrapt laatavondjournaal
- verdere reorganisatie wordt voorbereid om de concurrentie aan te kunnen met VT4 en VIJFtv; er wordt gespeculeerd op 20% minder reclame-inkomsten
- er is sprake van een twintigtal ontslagen over de hele groep (VTM, 2BE, JIM)

VTM-nieuwsanker Stef Wauwers (Foto Didier Lebrun/PhotoNews)

BELGA: VERTROUWENSBREUK EN NIEUWE STAKINGSAANZEGGING NA ACHT ONTSLAGEN

Tussen de werkvloer bij Belga enerzijds en de directie en hoofdredactie anderzijds is er na de aankondiging van aanvankelijk negen ontslagen een vertrouwensbreuk ontstaan.

Het personeel eist nu van zowel directeur Egbert Hans als hoofdredactrice Muriel Evrard snel en intensief overleg dat moet leiden tot een betere arbeidsorganisatie en redactiestructuur. Bij gebrek aan resultaat gaat de redactie op maandag 16 januari 2012 opnieuw staken.

Dat staat in een motie die het Belga-personeel vorige donderdag op een algemene vergadering heeft goedgekeurd. De dag voordien was er in het persagentschap al een spontane staking uitgebroken, nadat directie en hoofdredactie totaal onverwacht het ontslag van negen collega's aankondigden. De wijze waarop directeur Egbert Hans de ontslagen motiveerde, gooide extra olie op het vuur. Hans legde de schuld integraal bij de betrokken journalisten zelf, die zich onvoldoende zouden willen inzetten en aanpassen aan de nieuwe noden van het persagentschap. Zo wil Belga in de nabije toekomst behalve teksten ook allerlei achtergrondmateriaal beginnen meesturen, zoals links, archieven, foto's of video's.

Bij het personeel werden de negen ontslagen echter snel gepercipieerd als persoonlijke afrekeningen met journalisten die al eens kritisch hun zeg deden. Bij de getroffen bevinden zich overigens twee délégués van de christelijke bediendenvakbond CNE. Een van hen is bovendien AVBB-bestuurslid. "In plaats van alle schuld zo plat op de journalisten te schuiven, moeten directie en hoofdredactie maar zelf eens een deftige arbeidsorganisatie en redactiestructuur op poten zetten die het werk bevordert", aldus een vakbondsmans.

Intussen trok de directie het ontslag van één journaliste weer in. Zij kreeg 3 maanden tijd "om het ongelijk van de directie te bewijzen". Bij de acht effectief ontslagenen bevindt zich ook een newsmanager, Stephane Godfroid. Nog vier andere journalisten zijn getroffen.

Het personeel erkent dat Belga in woelige wateren vaart. De directie voerde in dat verband aan dat het agentschap bij ongewijzigd beleid op een deficit van € 600.000 afstevent. "Maar de besparingen moeten wel in serieus onderling overleg worden bepaald", zegt een personeelsdélégué.

Om de druk op de ketel te houden hebben de vakbonden en de AVBB samen een stakingsaanzegging ingediend voor maandag 16 januari 2012. Als directie en hoofdredactie tegen dan niet met vertrouwenswekkende ingrepen voor de dag zijn gekomen, wordt het werk opnieuw neergelegd.

Dat journalisten het werk neerleggen, is veeleer uitzonderlijk. Bij Belga ging het om de tweede werkonderbreking in twee jaar. Op 1 februari 2009 werd door het voltallige personeel gestaakt na de aankondiging van de directie dat de nachtelijke berichtgeving voortaan zou verzorgd worden door het Nederlandse

persagentschap ANP. Dat was voor de redactie de figuurlijke druppel na al langer woekerende onvrede over te grote druk van de aandeelhouders op het redactionele werk, het slechte management en te grote werkdruk.

(PD/LV)

Ex-VT4-nieuwsanker Dirk Tieleman (Foto Filip Naudts/PhotoNews)

VT4

- zet het dagelijkse journaal *Vlaanderen Vandaag* stop
- bij ondersteunende productiehuis verliezen een 15-tal journalisten hun job
- stopzetting samenwerking met freelancers

Focus-WTV (RMM/Roularta)

- schrapping diverse programma's
- 2 redacteuren en 2 medewerkers ontslagen (op +/- 80)

ROB-tv (Corelio)

- diverse programma's geschrapt
- 8 medewerkers (een kwart van het personeel) op straat; onder hen ook enkele journalisten

TV Oost (Concentra)

- 8 ontslagen (onder wie journalisten)

TV Limburg (Concentra)

- 2 schermgezichten ontslagen

Sudpresse

- verdergaande synergieën in de maak binnen moederbedrijf Rossel
- 35 jobs op de helling

Open brief van de hoofdredacteurs van de Vlaamse regionale omroepen aan minister van Media Ingrid Lieten

Signaal

Geachte minister van Media,
Beste mevrouw Lieten,

Er zijn barre tijden aangebroken voor de nieuwsredacties van de regionale omroepen. Het is een open deur intrappen, dat beseffen wij goed. Maar de meest recente ontslagen drukken niet alleen ons en onze journalisten maar – naar wij hopen – ook u met de neus op enkele feiten.

Voor de goede orde, wij richten deze brief tot u omdat wij er van overtuigd zijn dat u, als bezorgde minister van Media, zelf ook de forse afdankingen op onze nieuwsredacties niet kan goedkeuren. Onze basisopdracht, die decretaal vast ligt, komt nu onder ernstige druk te staan. Een opdracht die u in uw beleidsnota als 'uiterst belangrijk' omschrijft. Mooie woorden die ons deugd doen. Maar op dit moment hebben we eerder nood aan een krachtig en steunend signaal van uw kant...

Kwaliteitsvol werk onder druk

Eerder dit jaar kregen wij de kans om met u van gedachten te wisselen naar aanleiding van uw studie over de toekomst van de regionale omroepen. Uw aanbevelingen daarin zijn duidelijk.

Regionaal nieuws blijft de belangrijkste reden voor de kijker om af te stemmen op zijn regionale omroep. Daar moet onze aandacht in de eerste plaats naar toe gaan. U vraagt ons ook net daar verder op in te zetten, onszelf heruit te vinden. Door dat kostbare regionale nieuws kwaliteitsvol te brengen. Met duiding en diepgang, met zorg voor coaching en opleiding van onze journalisten, met aandacht voor creativiteit en vernieuwing. En dat alles ook via nieuwe en alternatieve distributiekanaalen.

Welnu, mevrouw de minister, wij delen die aanbevelingen. Meer nog, wij zetten duidelijke stappen in die richting. Maar de recente gebeurtenissen maken het ons haast onmogelijk om het pad te bewandelen dat we zelf ook willen opgaan.

Door de economische situatie, de patstelling in de gesprekken met Telenet, en het uitblijven van een duidelijk signaal van uw kant, moeten wij op dit moment een dagelijkse strijd voeren. De broodnodige middelen om tot ons kwaliteitsvolle journaal te komen, dreigen drastisch te slinken. Op die manier verschrapt het aanbod. Een zorgwekkende toestand die bij enkele zenders al neigt naar het kortwieken van de nieuwsredactie. In plaats van diepgang komt zo oppervlakkigheid om de hoek loeren. Een toestand die niet lang meer houdbaar is en vraagt om een duurzame oplossing.

Duurzame oplossing

Als hoofdredacteurs willen wij het in de eerste plaats opnemen voor de kwaliteit van onze nieuwsuitzendingen en voor de mensen die daar voor instaan. Meer dan tweehonderd journalisten, cameramensen en monteurs zorgen elke dag opnieuw voor een zo kwaliteitsvol mogelijke regionale berichtgeving. Bij hen klopt het hart van onze opdracht. Een voldoende bezette redactie met correct opgeleide en vergoede mensen is de enige juiste basis waarop wij ons verhaal met een toekomst kunnen bouwen.

U pakte voor de zomer uit met een plan waarmee u denkt ons te kunnen helpen. Wij waarderen dat plan maar vragen eigenlijk een meer duurzame oplossing. Projectsubsidies, steun voor ondertiteling en dergelijke zijn dankbaar, maar daarmee kunnen we geen journalisten te werk stellen. Dit biedt geen soelaas om te voorzien in onze basisopdracht: een degelijk dagelijks journaal. Wat wij u vragen is een duidelijk signaal waardoor u te kennen geeft dat u onze sector écht ter harte neemt. Een structurele steun, die aangewend wordt om onze decretale basisopdracht zo goed mogelijk te vervullen, is de hoeksteen om te kunnen spreken van een echte toekomst voor de nieuwsredacties van regionale omroepen.

Dat daar politieke moed voor nodig is, betwijfelen we niet. Dat u die moed heeft en zal tonen, hopen wij van harte. Behalve bij een sterke openbare omroep, is het medialandschap in Vlaanderen volgens ons ook gebaat bij sterke regionale omroepen.

Met hoogachting,

Miranda Gijzen – Hoofdredacteur TV Limburg
Jan Peeters – Hoofdredacteur RTV
Hans Hellemans – Hoofdredacteur ATV
Robert Esselinckx – Hoofdredacteur TV Brussel
Tom Beckx – Dagelijkse leiding redactie ROBTv

Dirk De Weert – Hoofdredacteur Ringtv
Michiel Ameloot – Hoofdredacteur TV Oost
Lucie De Zutter – Hoofdredacteur AVS
Frank Gevaert – Hoofdredacteur Focustv
Bart Coopman – Hoofdredacteur WTV

The screenshot shows the website of the Gazet van Antwerpen. At the top, there is a search bar and a navigation menu. The main content area features a news article titled "25 ontslagen bij Concentra". The article text reads: "Vrijdag zijn bij mediagroep Concentra, uitgever van onder meer Gazet van Antwerpen en Het Belang van Limburg, 25 vaste medewerkers ontslagen. 16 bij Gazet van Antwerpen en 9 bij Het Belang van Limburg. Bij Gazet van Antwerpen gaat het onder meer om 9 journalisten. Bij Het Belang van Limburg wordt de samenwerking met 2 journalisten stopgezet. Reden voor de ontslagen is het slechte economische klimaat." To the right of the article is an "Expert" section featuring a photo of Johan Van Geyte and text: "Johan Van Geyte is onze expert in economie en geldzaken. Stel uw vraag aan jvangeyte@concentra.be". Below this is a "Rubrieken" section with links for "Lezersvragen", "Aandelen", and "Fondsen".

Zwaar getroffen door de recentste saneringsgolf in de media is de redactie van Gazet van Antwerpen. Daar vallen 16 ontslagen, waaronder 9 van journalisten. Onder hen enkele sterkhouders van de krant. Het personeel gewaagt van een 'subjectieve selectie' en 'persoonlijke afrekeningen'. Vorige vrijdag werd het werk even neergelegd, en op zaterdag 17 december verscheen in de krant een eerbetoon aan de getroffen collega's. Bij zusterkrant Het Belang van Limburg werden 9 banen geschrapt, waaronder 2 van journalisten. Daar zou de selectie van de ontslagenen een stuk 'objectiever' zijn gebeurd, waardoor formeel protest uitbleef.

REGERING VISEERT AANVULLEND JOURNALISTENPENSIOEN

Zonder een woord uitleg, laat staan enig overleg, kondigde de nagelnieuwe minister van Pensioenen Vincent Van Quickenborne (Open-VLD) vorige week aan om het wettelijke pensioensupplement voor beroepsjournalisten af te schaffen. Naar de reden was het raden, want de federale overheid realiseert er geen enkele besparing mee. Het journalistenpensioen is immers een zelffinancierend systeem. Of het moet zijn dat de minister er de werkgevers een cadeau mee wilde doen, want zij zouden door het wegvallen van een deeltje aanvullende sociale bijdrage iets minder journalistenlonen moeten betalen. Ten koste dan wel van zowat 3500 beroepsjournalisten.

Uiteindelijk besliste de regering-Di Rupo om het dossier eerst nog eens goed te bekijken. De AVBB had ondertussen in het korte tijdsbestek dat ze had het onderste uit de kan gehaald (zie hieronder). Zolang het journalistenpensioen niet formeel is opgedoekt, blijft het overigens belangrijk dat de werkgevers de aanvullende sociale bijdragen ervoor blijven betalen. Hoe dan ook zou aan verworven rechten niet worden geraakt en zouden 55-plussers helemaal worden ontzien. (PD)

OPEN BRIEF AAN

- DE LEDEN VAN DE FEDERALE REGERING
- DE FEDERALE PARLEMENTSLEDEN VAN KAMER EN SENAAT
- DE VOORZITTERS VAN DE POLITIEKE PARTIJEN

17 december 2011

Geachte heer, mevrouw,

Betreft: pensioen van loontrekkende beroepsjournalisten

Sinds 1971 bepaalt de wet een aanvullend pensioen voor loontrekkende beroepsjournalisten. Het gaat om een zelffinancierend systeem, dat via aanvullende sociale bijdragen van zowel werkgevers (2% van het brutoloon) als de werknemers-beroepsjournalisten zelf (1% van het brutoloon) leidt tot een pensioensupplement. Bij een volledige beroepsloopbaan belooft dit 33%, bij een onvolledige carrière wordt er pro rata gerekend.

Het regeerakkoord bepaalde reeds - onder de hoofding 'verlenging van de beroepsloopbaan' - dat specifieke pensioenstelsels zouden worden afgestemd op het algemene pensioenregime. En in het ontwerp van programmawet, dat de regering zopas aan het parlement heeft voorgelegd, staat nu ook dat het aanvullende pensioen van loontrekkende beroepsjournalisten zou worden afgeschaft.

We vragen u met aandrang, geachte heer, mevrouw, om zich met klem tegen deze wetswijziging te verzetten. Ze schiet haar doel immers volledig voorbij.

Om te beginnen heeft deze maatregel niets te maken met de beoogde verlenging van de beroepsloopbaan. Het specifieke van het aanvullende journalistenpensioen zit louter en alleen in de berekening. Voor het pensioensupplement zijn de carrières van beroepsjournalisten altijd al berekend geweest op 45 jaar.

Het aanvullende journalistenpensioen wordt bovendien gefinancierd door de mediasector zelf, via aanvullende verplichte sociale bijdragen aan de RVP. Zoals gezegd gaat het om een werkgeversbijdrage van 2% op het brutoloon en een werknemersbijdrage van 1% op het brutoloon. De federale overheid financiert dus op geen enkele manier dit pensioensupplement, en de schrapping ervan zal haar dan ook geen enkele besparing opleveren - veeleer integendeel. Op dit ogenblik zijn er veel meer journalisten die bijdragen tot het stelsel dan dat er journalisten van genieten; het aantal beroepsjournalisten is de voorbije 20 jaar verdubbeld en elke journalist draagt bij vanaf het begin. De enige overheidstussenkomst gebeurt voorlopig nog vanwege de Gemeenschappen, die bijdragen aan de financiering van de pensioensupplementen van oudere beroepsjournalisten, die al voor 1971 aan het werk waren. Die tussenkomst verlenen de Gemeenschappen in het kader van de steun aan de pers, en ze neemt de vorm aan van subsidies van respectievelijk € 54.000 voor de VVJ en € 44.000 voor de AJP. Die sommen worden door ons elk jaar opnieuw onmiddellijk aan de RVP doorgestort.

Het aanvullende journalistenpensioen afschaffen - zelfs met behoud van opgebouwde rechten - zou als enig effect hebben dat de mediabedrijven verder kunnen besparen op hun loonkosten. Maar de beroepsjournalisten zelf worden de grote verliezer. Zeker nu velen van hen nu al niet over behoorlijk te noemen loonvoorwaarden beschikken en evenmin kunnen genieten van groepsverzekeringen.

We begrijpen niet waarom, in alle overhaasting en zonder ook maar het minste overleg met de betrokkenen, wordt overgegaan tot de afschaffing van een zelffinancierend pensioenstelsel dat bovendien behoort tot de eerste pensioenpijler die de overheid beweert te willen versterken. Onze vraag betreft niet de instandhouding van een privilege. Integendeel, als ook andere sectoren op deze manier zouden bijdragen aan de RVP, dan was de toekomst van het wettelijke pensioenstelsel mogelijk beter gewaarborgd.

Daarom vragen we u, geachte heer, mevrouw, om zich tijdens het debat en de stemming over deze wetswijziging te willen verzetten. Op zijn minst vergt deze aanpassing een ernstig debat tussen de overheid en onze beroepssector.

Alvast dank voor de aandacht die u hieraan zal willen geven. We zullen de verdere politieke afhandeling van dit dossier in elk geval nauwlettend opvolgen. Laat niet na ons uw persoonlijke positie ter kennis te brengen.

Met de meeste hoogachting,

François Ryckmans, voorzitter AVBB/AJP
Marc Van de Looverbosch, co-voorzitter AVBB/VVJ

Martine Simonis, secrétaire nationale AVBB/AJP
Pol Deltour, nationaal secretaris AVBB/VVJ

IN TURKIJE IS EEN KRITISCHE JOURNALIST EEN TERRORIST

Philippe Leruth

Ondervoorzitter Europese Federatie van Journalisten (EFJ)

“Valentijn hebben wij nooit gevierd. En dat zullen wellicht nooit doen.” Özge Izdes, een 33-jarige docente aan de universiteit van Istanbul, zegt het met een droeve glimlach. Daar is reden voor, want op 14 februari 2011 is haar leven gekanteld. Om 7 uur 's morgens wordt bij haar appartement in Istanbul aangebeld: politiemannen komen haar man, Barış Terkoğlu (31), journalist bij de website *Odatv*, aanhouden. Sindsdien zit hij in de gevangenis in Silivri, op een honderdtal kilometer van Istanbul. Eén keer per week gaat ze hem bezoeken. Dat bezoek – “achter een raam en onze gesprekken worden opgenomen” – duurt één uur.

Barış Terkoğlu is één van de 64 Turkse journalisten die momenteel gedetineerd zijn. Hij is beschuldigd van deelname aan de zogenaamde *Ergenekon*-samenzwering: militairen van hoge rang die volgens de Turkse overheid een staatsgreep zouden hebben voorbereid. Journalisten die werden verdacht van sympathie, vlogen ook de gevangenis in. Andere journalisten zijn dan weer aangehouden omdat ze zouden deel uitmaken van een terroristische organisatie (met name de Koerdische PKK) of wegens ‘terroristische propaganda’. “Bij *Odatv* zijn talrijke journalisten komen werken die nergens anders nog vrij hun werk konden doen”, vertelt Özge Izdes. “Daarom is de informatie van deze site zo gewaardeerd: ze registreert anderhalf miljoen bezoekers per maand en ze kreeg prijzen van twee grote internationale mediaorganisaties. Baris werkte sinds 2008 voor *Odatv*. Na zijn aanhouding hebben de speurders hem gevraagd of de stukken over de zogenaamde ‘Arabische lente’ bedoeld waren om chaos in Turkije te veroorzaken. Men heeft hem ook gevraagd waarom persberichten van gedetineerde PKK-leiders werden overgenomen.”

De computer van Barış Terkoğlu en die van zijn collega's zijn in beslag genomen, waardoor meteen ook hun bronnen werden blootgelegd. Vreemd genoeg zijn op sommige harde schijven documenten gevonden met

kritiek op de regering die noch hij noch zijn aangehouden collega's hadden geschreven. De advocaten van de vervolgte journalisten verdenken de speurders ervan die documenten zelf op die computers te hebben geplaatst.

Op hetzelfde ogenblik als Barış Terkoğlu zijn nog andere journalisten van *Odatv* aangehouden, zoals Soner Yalcin en Doğan Yurdakul. Nedim Şener, nog zo'n kritische pen, heeft de nalatigheid aangeklaagd van de politie bij het onderzoek van de moord op Hrant Dink. Dat was de hoofdredacteur van het weekblad *Agos*, dat in het Turks en in het Armeens publiceert. Hij werd op 19 januari 2007 door een 17-jarige nationalist doodgeschoten. Ook gearresteerd is Ahmet Şik; hij wilde een boek publiceren over de invloed van de islamitische gemeenschap Fethullah Gülen binnen de politie.

Barış Terkoğlu

“Alleen internationale druk kan de Turkse overheid overtuigen”, zegt Özge Izdes. “Samen met de families van gedetineerde journalisten.” Op 22 november heeft een EFJ-missie deelgenomen aan de betoging van

een honderdtal Turkse journalisten voor het reusachtige justitiepaleis in Istanbul. Die EFJ-missie was ook aanwezig bij de hoorzitting van de rechtbank en de dag erop ontmoette ze de verwanten van gedetineerde journalisten. Daarna is ze nog naar Ankara getrokken om met de diverse parlementaire groepen in het Turkse parlement te onderhandelen. De vertegenwoordiger van AKP – de grootste partij die op enkele zetels na over een tweederde meerderheid beschikt – heeft daar toen het oude excuus aangevoerd: die journalisten zijn niet gedetineerd wegens hun beroep, maar omdat zij de antiterrorwetten hebben overtreden of het Turkse strafrecht hebben geschonden. De EFJ is hierna tegen de schending van de persvrijheid in Turkije blijven protesteren. Ze drong daarbij aan op een wetsherziening om zulke vervolgingen in de toekomst te voorkomen en ze eiste met klem de onmiddellijke invrijheidsstelling van de gedetineerde journalisten.

AVBB ‘adopteert’ Barış Terkoğlu

Alleen internationale druk kan gedetineerde Turkse journalisten helpen en de Turkse media steunen. De Europese Federatie van Journalisten (EFJ) heeft haar leden – nationale journalistenverenigingen – uitgenodigd Turkse journalisten te ‘adopteren’, zoals Amnesty International dat doet voor gewetensgevangenen.

De AVBB heeft besloten Barış Terkoğlu te steunen. U kunt hem uw solidariteit betuigen, hetzij via brieven in het Engels naar de Silivri gevangenis, hetzij met boodschappen op zijn

Facebook-pagina (<https://www.facebook.com/profile.php?id=683754991>), of ook nog door online de petitie van de EFJ te ondertekenen: (<http://europe.ifj.org/fr/pages/turkey-campaign-set-journalists-free>). U kunt uiteraard de mogelijkheden combineren.

Zijn postadres :
Barış Terkoğlu
Silivri 1 No'lu L Tipi Cezaevi
F-12 Koşuşu
Silivri-Istanbul/Türkiye

AFSCHEID VAN ROGER VAN HOUTTE

Willy Heyninck

Op 23 november is tijdens een uitvaartplechtigheid in de Heilig-Sacramentskerk te Berchem afscheid genomen van Roger Van Houtte.

Roger, 60 jaar, werd door een hartinfarct geveld. De uitvaart werd bijgewoond door talloze collega's van *De Nieuwe Gazet/Het Laatste Nieuws*, waar hij in 1973 zijn carrière begon, en van *Gazet van Antwerpen*, waar hij in 1986 aan de slag ging.

Guy Fransen, hoofdredacteur van *Het Nieuwsblad*, die zowel op *De Nieuwe Gazet* als op *Gazet van Antwerpen* met Roger samenwerkte, sprak een warm afscheid uit. Hij herinnerde eraan hoe Frans Strieleman, toenmalig hoofdredacteur van *De Nieuwe Gazet*, zijn journalisten vormde tot gedreven medewerkers die hun opdracht als een roeping beschouwden.

Roger was een goede leerling, die zich gedreven inzette als eindredacteur voor het regionale nieuws waarvoor hij verantwoordelijk was. Hij op zijn beurt stak er veel tijd in om 'zijn' medewerkers te vormen.

In 1986 ging hij bij *Gazet van Antwerpen* werken, waar hij onder meer rubriekleider was van het algemeen nieuws. Roger was niet altijd een gemakkelijke, getuigde Guy Franssen. Voor een artikel verscheen, moest er soms heel wat gediscussieerd worden. Hij kon erg kritisch zijn, maar luisterde naar de aangevoerde argumenten.

Roger was op zijn best als stadsjournalist, toen hij met zijn kritische analyses en scherpe commentaarstukken heel wat heilige huisjes in mekaar ramde. De in Blankenberge geboren journalist schopte Antwerpen een geweten. Maar in

het stadhuis was men daar niet steeds gelukkig mee. Er werd een beroep gedaan op Limburgse netwerken.

We kennen het verhaal: Roger kreeg nieuwe functies op de redacties buitenland en economie. En na 22 jaar moest Roger Van Houtte van de ene op de andere dag plotseling helemaal niet meer komen werken. Zij die bang waren voor Roger zijn pen konden blij zijn.

Voor hem was dit een steek recht in het hart. Door als een bezetene te beginnen fietsen, probeerde hij de morele mokerslag te verwerken.

Hij was gelukkig toen hij van Bart de Wever de kans kreeg om als tekstschrijver bij de N-VA aan de slag te gaan. Tijdens de uitvaart prees Bart de Wever de vele kwaliteiten van Roger, maar hij voegde er aan toe dat zijn echte roeping toch die van journalist gebleven was.

Van Houtte was ook lid van de Expertencommissie voor Overheidscommunicatie en maakte deel uit van de kernredactie van *Doorbraak*. Jarenlang was hij ook VVJ-redactieafgevaardigde.

Wij kennen Roger van toen hij in dienst kwam bij *De Nieuwe Gazet*. Hij was een uitstekende en vriendelijke collega, steeds bereid om te helpen.

Een dossiervreter, een sterjournalist met een groot hart, dat het veel te jong begeven heeft.

De vele aanwezigen op zijn uitvaart bewezen hoe erg geliefd hij was.

Zijn vrouw Els en hun drie dochters wensen we veel sterkte.

SCHEEF BEKEKEN

"Journalisten kunnen niet objectief zijn, wel neutraal, door standpunten correct weer te geven. Maar subjectiviteit breekt vaak door. Een schilder die een banaan schildert, maakt ook altijd een soort zelfportret."

Mark Eyskens, geciteerd door Karel Cambien in zijn jongste citatenboek *Eyskens, idealist zonder illusies* (zie pagina 15)

"Privacy is de ruimte die slechte mensen nodig hebben om slechte dingen te doen. Privacy is voor pedo's."

Paul McMullan, ex-journalist van *News of the World*, voor de Britse parlementscommissie die het afluisteren en ander onethisch gedrag vanwege media onderzoekt op 29 november 2011

"Er zijn honderden foute manieren om iemand als Maggie De Block neer te zetten in een cartoon. Er zijn er maar een paar juiste. Ik wil hard zijn in mijn tekeningen, maar niet gemeen."

Le Soir-cartoonist Pierre Kroll in *De Standaard* van 8 december 2011

"Wij bevoordelen op geen enkele manier de programma's van Woestijnvis. En Wouter Vandenhaute bepaalt op geen enkele manier wat we in *Humo* moeten brengen. In tegenstelling tot wat de buitenwereld daarover denkt, kunnen wij hier rustig onze eigen koers varen."

Jan Stevens, manager van *Humo*, in *Media.com/De Morgen* van 25 november 2011

"Le fait de vivre à Molenbeek avec des gens de cultures et de valeurs différentes aide à penser autrement. C'est vraiment important de participer au fait que ces quartiers ne soient pas monoculturels. Et je m'y sens à l'aise."

Liesbeth Van Impé, nieuwe co-hoofdredacteur van *Het Nieuwsblad*, in *Le Soir* van 1 december 2011

"Zoveel geld is er niet nodig om te investeren in een goede woordvoering door de persmagistraten. Tien telefoontaps minder en we hebben genoeg."

Paul Van Tigchelt, woordvoerder van het parket Antwerpen, in *De Juristenkrant* van 9 november 2011

Een greep uit de vragen om informatie en advies die elke dag weer toekomen op het VVJ-secretariaat - en ons antwoord erop

Pol Deltour

Ik word ontslagen en voel me geïsoleerd. Wat te doen ?

Bij nogal wat ontslagen van journalisten dezer dagen, is er sprake van 'willekeur' en zelfs 'persoonlijke afrekeningen'. Bij Belga zijn de collega's die werden weggestuurd openlijk geschouderd door de directie.

Doorgaans valt tegen een ontslag op zich weinig te beginnen; dat valt nu eenmaal onder de mogelijkheden die elke werkgever heeft. Maar sommige werknemers zijn wel degelijk beschermd, zoals vakbondsvertegenwoordigers, mensen met loopbaanonderbreking of in tijdscrediet, vrouwen in zwangerschap, en mensen die een klacht hebben lopen wegens pestering of geweld op het werk. Deze werknemers kunnen enkel worden ontslagen om een andere reden dan die waardoor ze zijn beschermd. Wanneer de werkgever het ontslagverbod niet naleeft, is het ontslag onrechtmatig en zal hij bovenop de opzeggingsvergoeding een verbrekingsvergoeding moeten betalen die hoog kan oplopen.

Hetzelfde geldt bij zogenaamd 'willekeurig ontslag'. Dat is bijvoorbeeld een ontslag nadat de werknemer heeft geweigerd om al te veel overuren te presteren. Of een ontslag nadat men loonsverhoging heeft gevraagd. Of een ontslag waaraan de werkgever overdreven ruchtbaarheid heeft gegeven. Ook dit wordt door de arbeidsrechtbanken als misbruik van ontslagrecht bestempeld en kan aanleiding geven tot aanvullende schadevergoedingen bovenop de opzeggingsvergoeding.

Tellen bij ontslag de vroegere jaren als valse zelfstandige of als interimkracht mee bij de berekening van opzeggingsvergoeding ?

Al te veel vooral jonge journalisten worden door mediaverantwoordelijken nog altijd ingezet als schijnzelfstandige of uitzendkracht, zij het dat die situaties na verloop van tijd kunnen worden omgezet in een gewone arbeidsovereenkomst. Als die dan wordt opgezegd, tellen de jaren als (schijn)zelfstandige of interimkracht niet mee voor de berekening van de anciënniteit, die bepalend is voor de opzeggingsregeling.

Voor journalisten die vast in dienst worden genomen na Nieuwjaar 2012 en voordien al interimarbeid verrichtten voor dezelfde redactie, verandert dat. In hun geval zal de periode als uitzendkracht wel kunnen meegerekend worden voor de anciënniteit, zij het nog altijd maar beperkt tot één jaar.

We zijn intussen eind 2011 en mijn nieuwe erkenning als beroepsjournalist voor 2012-2016 is nog niet rond. Wat te doen ?

De Erkenningscommissie heeft de voorbije maanden bergen werk verzet om voor alle beroepsjournalisten tijdig de erkenning te hernieuwen. Het gros van de beroepsjournalisten zal op die manier mooi op tijd over de nieuwe officiële perskaart voor 2012-2016 beschikken.

Jammer genoeg is dat niet voor iedereen het geval. Dat ligt dan vooral aan beroepsjournalisten zelf die te lang hebben gedraald om hun aanvraag tot hernieuwing in te dienen. In enkele gevallen oordeelde de Erkenningscommissie dat bijkomend onderzoek van de aanvraag zich opdrong, wat ook voor enige vertraging in de afhandeling kan zorgen.

Op vraag van de AVBB heeft Binnenlandse Zaken hoe dan ook de geldigheid van de aflopende perskaarten 2007-2011 met een maand verlengd. Oude perskaarten behouden dus hun waarde tot eind januari 2012.

Ook de NMBS antwoordde positief op de vraag van de AVBB om een tijdelijke overgangsmaatregel te nemen. Ook alle lopende vrijkaarten voor het treinverkeer worden dus met een maand verlengd tot eind januari 2012.

De Erkenningscommissie heeft mijn aanvraag tot hernieuwing van mijn erkenning als beroepsjournalist definitief geweigerd. Kan ik verzet aantekenen ?

In sommige gevallen kan de Erkenningscommissie niet anders dan vaststellen dat een beroepsjournalist niet langer voldoet aan de erkenningsvoorwaarden bepaald in de wet van 30 december 1963. De aanvrager haalt bijvoorbeeld niet langer zijn hoofdinkomen uit journalistiek, of hij werkt veeleer voor gespecialiseerde publicaties, of er is sprake van onverenigbare commerciële nevenactiviteiten (die de onafhankelijkheid in het gedrang kunnen brengen).

Een beroepsjournalist die niet langer wordt erkend, beschikt wel over een formele beroepsmogelijkheid. Het succes daarvan is natuurlijk enkel gegarandeerd wanneer men over argumenten beschikt om de erkenning toch te behouden.

Het beroep moet worden ingediend met een aangetekende brief aan de voorzitter van de Erkenningscommissie zelf. Dat is dus Raymond De Craecker, CEBJ, Residence Palace blok C (2de verdieping, lokaal 2226), Wetstraat 155 in 1000 Brussel. Let erop dat je dit binnen de twee maanden na de kennisgeving van de weigeringsbeslissing doet. De commissievoorzitter maakt vervolgens binnen de veertien dagen het dossier over aan de Commissie van Beroep.

Mijn erkenning als beroepsjournalist is geweigerd en ik leg me daarbij neer. Welke mogelijkheden heb ik nu nog ?

Voor journalisten die hun hoofdinkomen halen uit *journalistiek bij gespecialiseerde media* (de vakpers, officieel de 'periodieke pers' genoemd), creëert de wet de mogelijkheid om het statuut van 'journalistiek van beroep' aan te vragen. Opgelet: ook hier geldt als erkenningsvoorwaarde dat je je journalistieke werk niet kunt combineren met commerciële nevenactiviteiten. Als journalist van beroep krijg je eveneens een officiële perskaart (zij het met een andere kleur) en diverse faciliteiten. Voor meer informatie: www.ajpp-vjpp.be.

Nogal wat journalisten komen terecht bij *bedrijven* of *verenigingen* waarvan ze de interne en/of externe communicatie voor hun rekening nemen. Voor deze bedrijfsjournalisten is de Belgische Vereniging voor Interne Communicatie (BVIC) een uitgelezen ontmoetingsplaats. Alle info op www.bvic.be.

Kan een niet langer erkende beroepsjournalist nog lid zijn van de VVJ/AVBB ?

Dat kan wel degelijk, en op twee manieren.

Journalisten die wel nog voor *algemene nieuwsmedia* werken, maar dan *in nevenberoep*, kunnen dan wel niet langer erkend worden als beroepsjournalist, maar ze kunnen bij de VVJ blijven aansluiten als 'persmedewerker'. Het gaat dus om de talloze collega's die een hoofdjob hebben buiten de journalistiek, maar 'na hun uren' voor algemene nieuwsmedia journalistieke bijdragen leveren als sport-, cultuur-, regio- of buitenlandcorrespondent. Als zodanig krijg je weliswaar geen officiële perskaart meer, noch de voordelen die daaraan vasthangen. Maar als VVJ-lid word je wel nog altijd geïnformeerd over het reilen en zeilen in de sector en je kunt steeds een beroep blijven doen op de dienstverlening van het secretariaat. Het lidgeld voor persmedewerkers belooft € 65.

Wie *elke journalistieke activiteit stopzet*, heeft de mogelijkheid om bij de VVJ aangesloten te blijven als erelid. Ook dan blijf je volledig op de hoogte van de evoluties in ons métier en staat de vereniging je desgevraagd met raad en daad bij. Ereliden betalen een lidgeld van € 60.

Alle informatie over deze twee vormen van lidmaatschap vind je op [www.journalist.be/\(beroeps\)journalist](http://www.journalist.be/(beroeps)journalist).

RONNY CEULEERS (GVA): 'GROTE FIGUREN IN DE SPORTWERELD BESTAAN ECHT'

Jan Backx

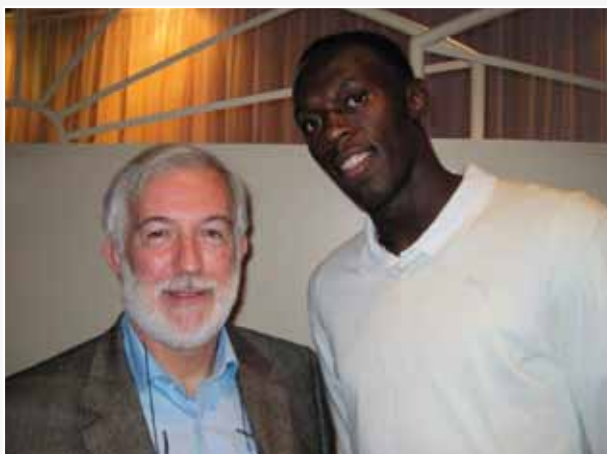
Als jongetje in het Hageland droomde Ronny Ceuleers, sportjournalist bij *Gazet van Antwerpen*, van een avontuurlijk leven als scheepskapitein. Nu, op de drempel van zijn pensioen, is hij wat maritieme ambities betreft niet verder geraakt dan een behoorlijke gelijkenis met de vriendelijke *Captain Iglo*. Maar op journalistiek vlak maakte hij wel de 'lange omvaart' mee. Journalisten die tot hun 65ste op post mogen blijven, zijn zeldzaam.

Zijn verhaal begint in Lubbeek. "Mijn ouders waren commercianten", vertelt hij. "In hun winkel kon je groenten, kruidenierswaren, maar ook een fles butaangas, potten en pannen en zelfs een vogelkooi kopen. Een beetje zoals in de Far West. Pa – die ooit nog door Jef Poeske Scherens uit de handen van de Nazi-Duitse *Arbeitsdienst* was gered – had een melkronde, met een speciaal naar zijn inzichten gebouwde marktswagen. Als tiener moest ik vaak mee op tournee, door schilderachtige holle wegen. Pa en ma klopten heel lange dagen. En nee, ik had niet de ambitie om hun zakelijke troonopvolger te worden. In de jaren zestig zag ik trouwens het fenomeen supermarkt ontstaan."

Als college- en atheneumleerling verzeilde Ronny al fietzend in Duitsland, Frankrijk en Nederland. "Ik was goed in opstel en won zelfs een prijs van een Leuvense Rotaryclub. Tegelijk was ik een sportief baasje: atletiek, voetbal. In die sferen maakte ik op mijn 17de mijn journalistieke debuut: een aankondigend stukje in een Hagelands weekblad over een veldloop. Talen, daar lag mijn toekomst. Zo trok ik naar Leuven, waar ik in 't heetst van de strijd om Leuven Vlaams verzeilde. In 1970 behaalde ik aan de normaalschool van Tienen mijn regentaat Nederlands-Engels-Duits. Van thuis uit was ik Vlaamsgezind. In legerdienst en de Belgische vlag groeten had ik totaal geen zin. Dus werd het iets menselijkers: burgerdienst. Ik was net getrouwd en we droomden samen van ontwikkelingshulp in Congo. Ik belde aan bij de minderbroeders in Leuven, de witte paters in Brussel en de scheutisten van Anderlecht, en kort nadien konden we via hen afreizen naar Luebo in West-Kasaï. Daar zijn we twee jaar gebleven, met prachtige herinneringen tot gevolg. Onze dochter is er geboren."

Terug in België slaagde hij voor een examen van *De Standaard*, waar ze een sportredacteur zochten. "Het faillissement van die krant in 1976 sloeg in als een bom. Gelukkig hield de VUM me tijdens de reddingsoperatie aan boord." In het voorjaar van 1978 belde Roger Robberechts hem op. Robberechts coverde vanuit het Brusselse GvA-kantoor de sport, werd chef in de hoofdzetel van de *Frut* op Linkeroever

en zocht nu een opvolger in de hoofdstad. "Voor mij het begin van een prachtige periode die achttien jaar zou duren", vertelt Ronny. "Ik zat op de eerste rij voor voetbalverslagen van de toen legendarische clubs Anderlecht en RWDM, ik leidde de atletiekrubriek, hield de vinger aan de pols bij de Voetbalbond, Bloso, de minister van Sport en het Olympisch Comité. Toen in 1996 Concentra ten tonele verscheen en de fusie tot stand kwam met *Het Belang van Limburg*, werden ook bij *Gazet van Antwerpen* de kaarten herschikt. Zo verhuisde mijn werkstek naar Antwerpen-Linkeroever. Intussen waren dochter en zoon het huis uit, en dat liet ook mij en mijn echtgenote toe naar Antwerpen te verhuizen. Hartje oude stad woon ik nu. Zo dicht bij het stadhuis dat ik op zekere dag nog zou worden opgeschrikt door het pistoolschot van de wijkagent die de losgeslagen killer Hans Van Themsche stopte."

Ronny Ceuleers met een andere grote der aarde, wereld- en olympisch kampioen sprinten Usain Bolt.

Ronny Ceuleers is een bereisd man. Hij volgde zes Olympische Spelen en twaalf wereldkampioenschappen atletiek. Ik wil weten of in zijn ogen de nobele sport nog bestaat. "Zeker en vast", is het kordate antwoord. "Heel emotioneel was de ereronde die in 1992 in Barcelona werd gelopen door de blanke Zuid-Afrikaanse Elana Meyer en de

zwarte Ethiopische Derartu Tulu. Zuid-Afrika was net terug aanvaard als deelnemend land. In de nek-aan-nek-race won Tulu. Maar zusterlijk liepen *ebony & ivory* hun ereronde. Ik was er ook bij toen in 1991 het uit 1968 daterende wereldrecord verspringen werd gebroken. In Peking zag ik Tia Hellebaut de eerste gouden atletiekmedaille voor een vrouw uit ons land winnen. En dan doe ik zeker ook nog mijn hoed af voor Jacques Rogge. Een man met passie, kennis en visie."

Straks, tijdens zijn pensioen, blijft Ronny als losse medewerker voor GvA de 'nevensporten' opvolgen. Intussen is hij ook al jarenlang actief in de Sportpersbond, sinds 2000 als voorzitter van de Vlaamse Bond van Sportjournalisten. "De oprukkende techniek – laptops, internet, gsm – hebben ons métier grondig veranderd", mijmert hij. "Daarnaast is het aantal media helemaal geëxplodeerd. Mee daardoor is het persoonlijk contact met topsporters meer uitzondering dan regel geworden. Jammer. Managers en woordvoerders schermen tegenwoordig alles en iedereen af. Als een kleuter moet je gedwee je teksten voorleggen. Vooral voetbalclubs zijn lichtgeraakt en smijten bij het geringste de deur dicht." Enkele tips heeft hij nog voor de nieuwe generaties. "De feiten moeten juist zijn. Ken de achtergronden. Verwoord alles in correct Nederlands. En durf een mening te hebben. Maar ik prijs me wel zielsgelukkig dat ik nooit heb moeten meekwetteren in die toch erg bedenkelijke Twitterjournalistiek."

In gesprek met

PAUL DAENEN, nog even hoofdredacteur van *Het Laatste Nieuws*: 'IK WORD ZOT VAN INTERNETKRANTEN'

Monica Moritz

Paul Daenen (57) zit intussen 15 jaar lang op de stoel van hoofdredacteur van *Het Laatste Nieuws* – een eeuwigheid in mediatermen. Eind 2012 geeft hij het roer uit handen en wordt hij uitgever bij De Persgroep. Een gesprek met een man die zich vandaag tot pleitbezorger bij uitstek van de papieren krant ontpopt.

De Journalist: Vijftien jaar op deze stoel zitten, is dat niet uitzonderlijk?

Paul Daenen: "Nee, want ik ben een uitgever (*Christian Van Thillo, nvdr.*) tegen het lijf gelopen die een visie heeft. Als je weet waar je voor moet gaan, en je moet niet voortdurend het roer 180 graden omgooien voor de verkoopcijfers, dan zit je goed als hoofdredacteur. Een krant heeft twee klanten: de adverteerder en de lezer. Op de redactie moet je maar één klant in het oog houden en dat is de lezer. Ik begin de dag nooit met de gedachte dat we een commerciële krant moeten maken die goed verkoopt. Ik maak een krant waarvan ik denk dat onze lezer ze morgen zal appreciëren. Als je dat doet, volgt de rest vanzelf."

Op welke lezer jaagt u dan?

"Ik maak een krant voor de gemiddelde Vlaming, van hoog tot laag, een krant die zowel de notaris als zijn poetsvrouw wil lezen. De notaris moet met onze krant op de Rotary kunnen komen zonder zich te schamen. En tegelijk moet ook zijn poetsvrouw er *content* mee zijn. Wij willen geen *Bild Zeitung* zijn, weliswaar de grootste krant van Duitsland maar die heel veel Duitsers in het geniep lezen. Daarnaast zijn we nog altijd een liberale krant in de ruime betekenis van het woord. Geen OpenVLD-krant dus. We hoeven niet bemoederd te worden door pastoors of politici. Voor ons zijn gedachten vrij. We zijn een krant voor Bourgondische Vlamingen, voor mensen die graag leven, breed geïnteresseerd zijn en niet over alles lopen te zeveren, zagen en zaniken."

Maar jullie werken toch ook veel met scoops en catchy koppen om lezers te trekken?

"Nee, we werken met nieuws. Scoops, dat moet je heel fel relativeren. Een scoop is niet altijd interessant. Je moet met iets komen waar heel Vlaanderen het morgen over zal hebben. Dat wij hier samen zitten is ook een scoop, maar

morgen zal er geen haan naar kraaien. Het is echt niet zo dat de redactie onder druk staat om *scoops, scoops, scoops* te brengen, helemaal niet. Nieuws, dat is belangrijk voor een krant."

Krantennieuws is ook meteen oud nieuws. Voor echt nieuws kun je toch beter het internet raadplegen?

"Een krant brengt geen oud nieuws, absoluut niet. *HLN.be* heeft niks te maken met de krant op papier, totaal niks (*windt zich op*). De headlines op het internet zijn vluchtig, een uur later staat er weer iets anders. Als ik u vraag wat u twee uur geleden op het internet gelezen hebt, dan zult u zich dat niet kunnen herinneren. Zo tijdelijk en kortstondig is het. Dit hier (*wijst naar zijn scherm*) is een vluchtig medium en zal het altijd blijven."

Het is wel een handig medium?

"Ik vind het internet het meest onhandige medium ter wereld om

kranten te lezen. Ik kan daar niet behoorlijk op lezen, ik word daar zot van. Als ik met vakantie ga en er is geen papieren krant voorhanden, dan moet ik ze wel op iPad lezen, maar dan hap ik al na 20 minuten naar adem. Een echte krant lezen is tenminste plezant, dat houd ik urenlang vol. Op het internet kijk je vlug wat er staat, *roef, roef*, zo van: *hebben ze hier of daar nog iets?* Een krant lees je anders. Die pak je vast en je zegt: *eens zien wat ze vandaag hebben* (*begint zelf in een krant te bladeren*). Voor de internetkrant ga je voorovergebogen zitten en je scrollt en scrollt. Maar voor een krant ga je achteroverleunen, en je laat je verrassen. Het internet, dat is Mc Donald's. Ik vlieg er binnen want ik heb maar 5 minuten, ik schrok snel een hamburger binnen en ben weer weg. Een krant is een deftig restaurant met een menu, een dagschotel en suggesties."

De omstandigheden bepalen toch hoe je iets leest?

"Maar de gemiddelde lezer zoekt zijn nieuws niet op het in-

'Met mijn kinderen loopt alles redelijk vlot, ze zijn toch niet aan de drugs geraakt.' (Foto Monica Moritz)

ternet. Dat miljoen Vlamingen dat wij elke dag bereiken, wil een gazet. Die mensen vinden zo'n krant aangenaam ondanks het vele harde nieuws dat er ook in staat. Gelukkig is er meer op deze wereld dan alleen maar ellende, daarom lassen we rustpauzes in, zodat de lezer naar adem kan happen. In plaats van hem elke dag de keel dicht te knijpen (*grijpt naar de keel en maakt piepend geluid*) moeten we de lezer soms ook kunnen amuseren. De krant maakt deel uit van uw meubilair, internet zal dat nooit doen. Heb je mensen ooit al eens horen spreken van 'mijn internet' of zelfs 'mijn HLN.be'? In geen honderd jaar. Maar die lezer is wel nog altijd fier op zijn gazet."

Wat zal u het meest missen als u deze stoel verlaat?

"De pagina 1 maken, dat is het plezierigste moment van de dag."

Vroeger was u sportjournalist, mist u dat dan niet?

"Nee, absoluut niet. Ik heb voor *Het Belang van Limburg* trouwens ook nog een paar jaar gerechtelijk nieuws verslagen. Een krant ineensteken vond ik altijd al veel interessanter dan die actie op voetbalvelden of de Olympische Spelen. Ik denk niet dat ik daarna nog tien keer naar een sportevenement ben gaan kijken. Maar de stukken over sport boeien mij enorm. Want sport is alles, dat is passie, drama, winst, verlies, verdriet, daar zit alles in."

Hoe bent u eigenlijk in de journalistiek terechtgekomen?

"Toevallig, zoals heel het leven aaneen hangt van toevaligheden. Als student wist ik echt niet van welk hout pijlen maken. Als jong *manneke* wilde ik wel altijd in de journalistiek terechtkomen en dus dacht ik aan 'pol en soc', maar dat mocht niet van thuis want zo'n richting was iets voor de hippies met lang haar van mei '68. Ik probeerde dan maar geneeskunde en studeerde vervolgens economie, maar eigenlijk interesseerde dat mij allemaal niet. Toen ben ik op een avond op café puur toevallig Hugo Camps tegengekomen, die toen hoofdredacteur van *Het Belang van Limburg* was. Zo kon ik op de sportredactie beginnen. Destijds was Luc Van Loon chef sport en die heeft me onder zijn vleugels genomen."

Vandaag denken jongeren na drie jaar hogeschool dat ze het kunnen maken in de journalistiek.

"Die opleidingen hier zijn ho-pe-loos! Als iemand hier komt solliciteren dan vraag ik nooit wat ie heeft gestudeerd. Dat kan me echt gestolen worden. Talent heb je nodig, en dat heb je of je hebt het niet. Als je krantenjournalist wil worden moet je ofwel een hele goeie pen ofwel een ongelooflijke nieuwsdrang hebben. De praktijk leert mij dat schrijftalent en nieuwsdrang maar heel zelden samengaan. Maar als je geen van beide hebt, blijf dan weg uit een krant. Bovendien moet je ook een ongelooflijke drive hebben, bereid zijn verschrikkelijk hard te werken en op de meest onmogelijke uren. Ik vraag me echt af wanneer er iets gebeurt met de opleiding

van journalisten. Als ik zie aan welke onnozelheden subsidies worden besteed en waar onze minister Lieten overal energie en geld in steekt, dan word ik gek. Er moet dringend een deftige journalistieke opleiding komen in plaats van dat amateuristisch gedoe."

U staat bekend als een slavendrijver en een workaholic die bij dag en dauw al de krant zit te lezen, tot diep in de nacht doorwerkt en nooit echt vakantie neemt.

"Dat is niet waar. Als hoofdredacteur moet je trouwens altijd mentaal bezig zijn, dat kun je niet loslaten. Ik heb er altijd een erezaak van gemaakt om te allen tijde bereikbaar te zijn voor mijn redactie, dag en nacht, alle dagen van het jaar, ook tijdens mijn vakantie. Ze moeten me zelfs bellen als er iets is. Maar goed, ik word *seffens* 57 en kan ook niet meer zo hard werken als tien jaar geleden, ik heb wat meer pauzes nodig om mentaal fris te blijven (*lacht*). Ja, dat is toch zo op mijn leeftijd? En 's vrijdags voel ik me echt moe. Ik klop nog altijd veel uren, maar ik kan ook van dingen genieten, en ik heb hobby's."

Werkelijk?

(*lacht*) "Ik ben een enorme hondenliefhebber en ik maak daar ook tijd voor. Maar vakantie? Nee, ik reis niet graag, ik ben niet iemand die zo nodig Nieuw Zeeland moet gezien hebben. Als sportjournalist heb ik al in de hele wereld gezeten. Als ik nu reis, blijf ik in Europa, want ik haat vliegen."

Als je ouder bent speelt ervaring toch in je voordeel? Zou u hier iemand van 25 zetten?

"Ik zou het niet aanraden (*lacht*)! In de jaren negentig dacht men dat een krant geen ervaring nodig had: de markt was aan de jonkies en iedereen van 40 en ouder moest eruit. Nee dus. Natuurlijk moet je een goeie mix hebben van jong en oud, maar gooi godverdomme uw ervaring niet weg. Wij hebben van alle kranten wel het jongste publiek, zo rond de 45, maar een krant is nooit een medium geweest voor heel jonge mensen. De huiskamer, die moet je bereiken. Mama en papa en bomma en bompa moeten de krant lezen, en dan worden de jongeren automatisch meegezogen. Maar de krant puur op jongeren afstemmen is verloren energie."

Waaruit put u de zin des levens?

"Tja, we zitten hier maar korte tijd, en die gaat ontzettend snel voorbij. Je moet je op het werk en daarbuiten zo goed mogelijk amuseren. En werk is voor mij amusement. Ik ben er alleen nooit in geslaagd veel tijd te maken voor mijn kinderen. Maar heb ik daar iets gemist? Nee, en de kinderen hebben me dat ook nooit verweten. Zes jaar geleden ben ik nog vader geworden, en voor die dochter van zes heb ik zelfs nog minder tijd gehad dan voor mijn twee volwassen dochters. Binnenkort word ik bovendien nog een keer papa, en al mijn goeie voornemens ten spijt zal het ook nu weer niet lukken. Maar spijt heb ik niet. En alles loopt redelijk vlot, de kinderen zijn niet aan de drugs geraakt, ik zeg maar wat."

125 jaar AVBB: een aanvulling

EEN WOELIGE PERIODE

Guido Stoffels
actief gepensioneerd (N156)
oud-voorzitter AVBB 1983-1984

In het speciale jubileumnummer van *De Journalist* van september jl., naar aanleiding van 125 jaar AVBB, is een belangrijk hoofdstuk uit de geschiedenis van onze beroepsvereniging jammer genoeg vergeten. Met name in het artikel over de AVBB-voorzitters op pagina 10 wordt er met geen woord – bewust of onbewust – gerept over een niet zo onbelangrijke (r)evolutie in het persbedrijf. Onder voorzitter Francis Unwin (*Le Soir*) werd niet alleen een fonds voor (arbeids) gerechtelijke bijstand gecreëerd. Er kwamen tevens nieuwe media opzetten met andere kanalen ter verspreiding van het nieuws. (Teletekst/videotekst werd een grote toekomst voorspeld, maar werd later verdrongen door Internet.) Bij kranten en tijdschriften onderging het verwerkingsproces van teksten en beeldmateriaal een ingrijpende wijziging. Van linotypes naar computers met bovendien de uitschakeling van de zetterij, de correctieafdeling; terwijl 'de steen' verwezen werd naar het gelijknamige tijdperk en vervangen werd door de elektronische vormgeving.

Dat bracht spanningen met zich waarbij de traditionele vakbonden trachtten de journalisten in te lijven in een poging om vat te krijgen op de pers. Volgens de AVBB zou dat de onafhankelijkheid van de journalisten in het gedrang kunnen brengen. Tegelijkertijd werd echter aangedrongen om structuren te scheppen die het moesten mogelijk maken overleg te plegen met de vakbonden, vooral in het kader van een samenspraak met andere werknemers binnen de perssector (zie *De Journalist* nr. 1 januari/februari 1981).

Een discussie die werd verder gezet onder de volgende voorzitter, Guido Stoffels (*Het Volk*) die meteen ook te maken kreeg met het verschijnsel van de 'vrije radio's'. Door de AVBB werd de eis gesteld dat de verspreiding van het algemene nieuws uitsluitend door beroepsjournalisten zou worden verzorgd. Ook de plannen van de toenmalige directeur van Inbel, het voorlichtingsbureau van de Belgische regering, baarde zorgen. Lou De Clerck wilde er een soort nieuwsagentschap van maken dat kant-en-klare artikels gratis zou afleveren ten behoeve van de uitgevers. Op de algemene vergadering werd meteen een motie goedgekeurd, waarin voor het eerst het woord staking viel ivm met de cao-onderhandelingen

met de uitgevers.

Bij zijn aantreden stelde de nieuw verkozen voorzitter dat de thema's die aan de orde waren, nooit zo veelvuldig waren geweest: de nieuwe media, de nieuwe technieken, de problemen rond de informatieverstrekking en -verwerking, de werking van het secretariaat...

Het is deze laatste opdracht die is uitgegroeid tot een jammerlijk incident. Het ontslag van de administratieve secretaresse werd heftig aangevochten door een klein groepje confraters, met als gangmakers Walter Vanstraelen, hoofdredacteur *Trends-Tendances*, Leo Siaens, hoofdredacteur *Het Laatste Nieuws*, Frans Van Erps, hoofdredacteur *De Nieuwe Gids*, Maurits Standaert, sociaal redacteur *Het Volk*, e.a. Geëist werd dat de secretaresse opnieuw in dienst zou worden genomen, waarop de voltallige raad van bestuur, solidair met haar voorzitter en secretaris, aftrad. Daarop werden nieuwe verkiezingen uitgeschreven en werd Mia Doornaert, toen op *De Standaard* afgevaardigde van de socialistische bediendenvakbond BBTk, door de actievoerders in stelling gebracht. Op de algemene vergadering haalde ze een nipte meerderheid op de aftredende voorzitter die op verzoek van een groot aantal leden opnieuw zijn kandidatuur had ingediend.

De secretaresse werd opnieuw in dienst genomen en door voorzitter Mia Doornaert enkele maanden nadien ontslagen...

Bovengetekende heeft, van bij het begin van zijn journalistieke loopbaan, actief meegewerkt aan de uitwerking van de eerste cao, die naam waardig, in de toenmalige Commissie voor Wedden, Pensioenen en Werkvoorwaarden onder leiding van voorzitter Charles Vanden Eynde en maakte vervolgens deel uit van de bestuursraad van de Beroepunie van de Belgische Pers en na de fusie met de ABP van de AVBB. Na de fusie werkte hij samen met Walter Vanstraelen en nationaal secretaris Patricia Wilhelm nieuwe statuten uit met als voornaamste wijziging de verkiezing van redactieafgevaardigden en een betere doorstroming tussen hun commissie en de bestuursraad.

Guido Stoffels in 1983 als pas verkozen AVBB-voorzitter (foto Ben Vandoorne/*De Journalist*)

Excuses

Geschiedschrijving is geen makkelijke opgave. Ook de kronieken van 125 jaar AVBB die we in een speciaal jubileumnummer van *De Journalist* en op onze website publiceerden, bevatten zonder enige twijfel lacunes en veralgemeningen die onvoldoende recht doen aan mensen en gebeurtenissen. In die context wil de VVJ zich onder meer verontschuldigen bij Guido Stoffels, oud-AVBB-voorzitter, die ons er terecht op wees dat we een belangrijke episode uit onze geschiedenis al te stiefmoederlijk behandelden. Behalve bijgaande aanvulling pasten we ook onze *Korte Geschiedenis van de AVBB* aan op www.journalist.be.

Michaël Opgenhaffen, Maarten Corten en Leen d'Haenens

Nieuwsvaardig. Een crossmediale competentiematrix voor journalisten

Iannoo Campus

Wat vinden actieve journalisten (van redacteur tot hoofdredacteur) de belangrijkste eigenschappen en vaardigheden voor een beginnend journalist? En wat denken mediaonderzoekers daarvan? De Associatie KULeuven kwam op het idee een crossmediale competentiematrix voor journalisten samen te stellen. Dit zou in de eerste plaats de program-maverantwoordelijken van de diverse Vlaamse journalistenopleidingen van nut kunnen zijn, maar ook werkgevers kunnen de matrix als leidraad gebruiken bij de aanwerving van pas afgestudeerde journalisten. Niet verwonderlijk is dat leergierigheid, kritische zin en stressbestendigheid hoog scoren op het lijstje van gewenste persoonskenmerken. Verder wordt algemene kennis belangrijker geacht dan gespecialiseerde. Het onderzoek toonde ook aan dat nog steeds meer waarde wordt gehecht aan traditionele nieuws-garingstechnieken dan aan de zogenaamde CAR-technieken. Schrijfvaardigheid is een conditio sine qua non, zelfs bij radio en tv. Andere opvallende conclusie is dat een journalist nog steeds overwegend monomediaal werkt. Hij of zij switcht wel gemakkelijk tussen de verschillende soorten mediaplatformen, maar vermengt die zelden.

Kees Buijs

Journalistieke kwaliteit in het crossmediale tijdperk
Boom/Lemma

Socioloog, journalist en communicatiewetenschapper Kees Buijs heeft in deze tweede druk van zijn werk een volledige actualisering doorgevoerd, met recentere praktijkvoorbeelden.

Het boek belicht gedetailleerd welke factoren de hedendaagse journalistiek beïnvloeden en ook welke waarden journalisten zelf in hun vaandel schrijven. Eerlijkheid en onafhankelijkheid staan bovenaan het lijstje, maar Buijs wijst erop dat veel van die waarden onderling botsen. Valt de waarde van snelheid bijvoorbeeld wel te combineren met de waarde van betrouwbaarheid? Dezelfde waarden blijken bovendien vaak een andere betekenis voor de individuele journalist te hebben dan voor de redactie of het medium. En ook de gebruiker van het nieuws houdt er een eigen mening op na. Buijs onderscheidt uiteindelijk twee grote types van journalistiek: het professionele kwaliteitsconcept en het marktconcept. Daartussenin bevinden zich dan nog een aantal subgroepen, zoals civiele journalistiek en participerende journalistiek. Licht verteerbare kost is het allemaal niet, maar het boek biedt wel een uitgebreid overzicht van de huidige opvattingen over journalistieke kwaliteit.

Karel Cambien

Eyskens, idealist zonder illusies

Roularta Books

Zoals hij voordien al deed met Herman De Croo (Open VLD) en ook nog zal doen met Louis Tobback (sp.a) en mogelijk Bart De Wever (N-VA), grasduinde Karel Cambien in een massa

publicaties over CD&V-icoon Mark Eyskens om daar welgeteld 1001 inspirerende quotes te puren. Wat Eyskens speciaal maakt, zegt Cambien, is dat zijn voorspellingen meestal ook nog uitkomen. Zoals die uitspraak over Bart De Wever dat de kans op diens grote staatsvorming even reëel was als de mogelijkheid dat er een meteoriet in zijn zwembad zou vallen. Uit de vele oneliners blijkt bovendien eens te meer welk een grote vrouwenliefhebber de oud-premier is. Leuk voor journalisten is dat dit boek ook weer enkele gevleugelde woorden over hen en hun stiel bevat. Zoals: "De lectuur van de dagelijkse krant is voor een minister onmisbaar, want daar verneemt hij wat hij denkt." (bvc)

Roxana Saberi

Honderd dagen in angst. Aan mijn lot overgelaten in de beruchte Iraanse Evin-gevangenis

De Boekerij

Roxana Saberi heeft een dubbele nationaliteit: de Iraanse en de Amerikaanse. Om meer voeling te krijgen met haar Iraanse roots, beslist ze in Iran te gaan wonen en werken als journalist. Na enkele jaren wordt ze evenwel verplicht haar perskaart in te leveren, en ze besluit dan maar een boek te schrijven over de verschillende visies van Iraniërs op hun eigen land. Dat komt haar duur te staan. Zonder enige waarschuwing wordt ze opgepakt en naar de Evin-gevangenis gebracht. Het is het begin van een nachtmerrie vol psychologische terreur waarin Saberi van alle kanten onder druk wordt gezet een bekentenis van spionage af te leggen. Toch vindt ze de kracht om te weigeren, ook al betekent dit dat de autoriteiten haar niet laten gaan. Het is aan de massale internationale mediabelangstelling en de niet-aflatende inzet van haar familie en vrienden te danken dat Saberi uiteindelijk de gevangenis kan verlaten en naar Amerika kan vluchten. Dit vlot geschreven boek is meer dan een persoonlijk verhaal, het leert tegelijk hoe belangrijk en ook kwetsbaar persvrijheid is.

Dominique de Graaf

Diva's & deadlines. De verrassende avonturen van een tv-journalist

Linkeroever Uitgevers

Onvervalste chicklit over een beginnende tv-journaliste, geschreven door een jonge tv-journaliste. Dominique De Graaf put naar eigen zeggen uit waar gebeurde feiten en urban legends, die ze heeft samengeweven tot een fictief verhaal over een naïeve journaliste die aan haar eerste baan bij een televisienieuwsdienst begint. Daar krijgt ze al snel te maken met jaloerse collega's, ongewenste intimiteiten en manipulerende bazen. Ondertussen slaagt ze er wel in een paar primers te scoren en verliefd te worden op een politieagent. Deze roman schetst al bij al dus niet bepaald een fraai beeld van hoe het op een professionele nieuwsredactie toe gaat. Maar het wordt nooit ernstig, want het boek baadt voortdurend in een luchtige sfeer en het clichégehalte is wel erg hoog. Ontspannend om te lezen, maar als roman beslist een lichtgewicht.

J-K In deze maandelijkse rubriek duikt Manu Adriaens in de geschiedenis van de Vlaamse journalistiek. Letter na letter ontdoet hij memorabilia uit het rijkgevlude media-archief van het stof: opmerkelijke uitspraken van perslui uit de afgelopen decennia, miniverhaaltjes die minstens een glimlach opwekken, wijsheden van oude ratten voor beginners in het vak. Een abecedarium voorbij de waan van de dag.

Jammer (1)

Hoeveel zakken met spijt staan er in de kelder van Paul Jambers? Dit is er alvast één van. Jambers (in 2006 in *Humo*) over zijn onlangs overleden ouders: "Een maand of zes geleden wilde ik ze allebei interviewen, bij wijze van familiedocument. Dat zou ik doen samen met mijn zoon, die cameraman is. Ik wou hen commentaar laten geven op familiefoto's – mooie foto's van toen ze jong waren, foto's waar figuren op staan die ik nooit heb gekend. Maar ik kreeg het enorm druk en ik heb dat interview op de lange baan geschoven. Daar heb ik nu spijt van. Ze waren nog helder van geest en ik had de technische mogelijkheden om zo'n familiedocument te maken. 't Is zonde."

Jammer (2)

En waarvan heeft onderzoeksjournalist Douglas De Coninck van *De Morgen* op professioneel vlak het meest spijt? Hij hoeft niet lang na te denken: "Toen de Dutroux-affaire nog niet zo heette, kreeg ik op een dag op de redactie Paul Marchal aan de lijn. Hij vroeg me: 'Wilt u a.u.b. een grote foto van mijn dochter op de voorpagina van uw krant zetten? Dan weet zij dat haar ouders naar haar op zoek zijn.' Ik heb hem toen geantwoord: 'Ach, meneer Marchal, gaat u er maar liever van uit dat uw dochter er met een of andere kerel vandoor is en dat zij op dit ogenblik ergens in Spanje goed van het leven aan het genieten is.' Dat was namelijk de teneur van de berichten die vanuit het parket van Brugge naar de journalisten doorsijpelden.

Om je maar te zeggen: redacties nemen te vaak klakkeloos over wat hen door officiële instanties wordt voorgehouden. En dan belt een meneer die zich voorstelt als Paul Marchal en dan voelt het journalistje Douglas De Coninck zich ineens heel gewichtig..."

Of hij zich later daarvoor bij Paul Marchal heeft verontschuldigd? De Coninck: "Jawel. Maar hij bleek er niet eens zwaar aan te hebben getild. 'Van alle journalisten die ik toen contacteerde, kreeg ik een soortgelijk antwoord', glimlachte hij minzaam."

Jeugd

Er was een tijd dat schrijvers nog niet mediageil waren. Zo wimpelde de West-Vlaamse auteur Stijn Streuvels, die in 1962 de Prijs der Nederlandse Letteren kreeg voor zijn hele oeuvre, interviewverzoeken van radio en televisie bij voorkeur zoveel mogelijk af. Op een dag mocht tv-pionier Paul Van de Velde hem dan toch eindelijk met een cameraploeg bezoeken bij hem thuis in Ingoogem.

Vraag van Van de Velde: "Mocht de jeugd van Vlaanderen hier staan, wat zou u dan tegen die jongens en meisjes zeggen?" Streuvels kon er niet meteen een origineel antwoord op bedenken. "Tja, wat zou ik dan zeggen?", verzuchtte hij.

De camera werd stopgezet en Paul Van de Velde fluisterde – voor de vlotte gang van zaken – de schrijver vriendelijk in het oor wat hij misschien op die vraag kon antwoorden.

Toen de camera opnieuw draaide, herhaalde Van de Velde zijn vraag: "Mocht de jeugd van Vlaanderen hier staan, wat zou u dan tegen die jongens en meisjes zeggen?"

Streuvels keek de interviewer met grote ogen aan. Dan, heel ernstig: "Wel ja, zegt u zelf nog maar eens wat u me daarstraks vertelde. U hebt dat uitstekend geformuleerd."

Juichstemming

Nog zo'n tv-pionier als Paul Van de Velde was Pol Jacquemyns. Hij verscheen in 1954 voor het eerst op het Vlaamse scherm met zijn wekelijkse voetbalkroniek in *Sportweekend*. Later noteerde Jacquemyns in zijn memoires *Ik heb mensen gekend* over die begintijd: "In een van mijn eerste voetbalpraatjes maakte ik een technische fout: in het vuur van mijn improvisatie over een door Rik Coppens uitgevoerd dribbelnummer stond ik van mijn stoel op. De niet verwittigde en veraste cameraman had de beweging niet gevolgd. Het resultaat was dat mijn middenlijf in close-up op het scherm verscheen. 'Voortaan blijven zitten, Pol!' kreeg ik van mijn meer ervaren collega Remy Van de Kerckhove te horen."

Voormalig sportjournalist Rik De Saedeleer, over wie onlangs het boek *De stem van ons voetbal* van Carl Huybrechts verscheen, herinnert zich Pol Jacquemyns nog levendig: "Zijn voetbalpraatje, dat hij tot z'n 75ste bleef brengen, vormde lang de hoofdschotel van *Sportweekend*. In de beginjaren van de televisie werd er namelijk van de acht eersteklassewedstrijden maar één gefilmd. En de cineast beschikte maar over 150 meter 35 mm-film, goed voor vijf minuten spel. Vandaar dat er nogal eens een goal werd gemist – hoezeer de cameraman ook zijn best deed, want voor elk doelpunt kreeg hij een extra premie van 100 frank. Van de vijf minuten opgenomen spel bleven er na de montage op z'n best twee minuten over. Wat er in de andere zeven matches was gebeurd, resumeerde Pol Jacquemyns dan in zijn voetbalpraatje. Pol vertelde dat allemaal enthousiast uit het hoofd, zonder ook maar iets van een geschreven tekst af te lezen. Vóór de uitzending van *Sportweekend* liep hij altijd een half uur lang te ijsberen in de gang naast Studio 6. Op zo'n moment was hij totaal geconcentreerd en onbenaaderbaar, terwijl hij binnensmonds van alles mompelde. Alsof hij in die gang zijn computer aan het programmeren was, waarna hij tijdens de uitzending alleen maar op een knopje hoefde te drukken en zijn hele uitleg er zonder één hapering uit vloeide. Ik blijf het nog altijd onvoorstelbaar vinden dat hem dat elke zondagavond lukte."

(Foto België)

Douglas De Coninck (Foto Herwig Veiguly/Beiga)

K

Kachel

In de Gentse krant *Vooruit* verzorgde de auteur en journalist Richard Minne (1891-1965) twee decennia lang de dagelijkse rubriek *In 20 lijnen*. Louis Paul Boon, redacteur bij dezelfde krant, beschrijft in zijn boek *90 mensen, bekende en minder bekende* hoe zijn collega Minne het elke dag aan boord legde: "Hij had een vreemde manier van werken. Kwam na een goedge draaide volzin ene die met moeite op de benen kon blijven, dan rukte hij haastig het papier uit, om als het ware opnieuw met een schone lei te beginnen. Op die manier kreeg hij een hele verzameling vellen, waaruit hij bij elk de goede volzin knipte en die dan opnieuw aan elkaar plakte. De hele overige rest frommelde hij tot een bal van eerbiedwaardige omvang, om die onmiddellijk in de kachel te stoppen. Eénmaal is het voorgekomen dat hij met de rommel bij vergissing ook het pasgeboren kind in de kachel stopte. Het is de enige dag in de twintig lange jaren geweest dat geen stukje in de krant verscheen."

Kafkaiaans

Siegfried Bracke, in 2009 nog geen politicus maar een van de hoofdredacteurs van de VRT-nieuwsdienst: "Mensen hebben blijkbaar tijd zat en worden dan maar zelf journalist op het internet. Ik ken iemand die twaalf namen en mailadressen heeft. Die man voert met zichzelf discussies op allerhande blogs. Zo relatief is het allemaal."

Klaus Van Isacker (Foto Hervig Vergult/Belgo)

Kei

Herinnering van Klaus Van Isacker, toen hij nog directeur informatie bij VTM was: "Heel merkwaardige brieven krijg je soms binnen. Zo ontving ik ooit een postpakket met daarin een kei en een klein briefje. 'Ik vind mezelf een kei van een journalist', stond erin te lezen. Dan móét je wel guts hebben."

Kippenvel

In 2003 viert de Vlaamse televisie haar 50-jarig bestaan. Mike Verdrengh, ooit gestart bij de openbare omroep maar intussen boegbeeld van VTM, wordt door *Libelle* gevraagd wat zijn 'hoogstpersoonlijke televisiemoment aller tijden' is. Verdrengh: "Ik denk dat over duizend jaar hét televisiebeeld zal zijn: de landing van de eerste mens op de maan in 1969. De mens die ontsnapt aan zijn eigen planeet en dat je daar als aardbewoner rechtstreeks getuige van kon zijn. En de aanslag op de Twin Towers in 2001 natuurlijk. Ik zag die torens instorten en ik besefte: dit is een kantelmoment in onze internationale samenleving. Toen toonde het medium televisie zijn kracht: de rechtstreekse verslaggeving. Van zulke momenten krijg ik nog altijd kippenvel."

Kistje

Mediatraining? Hugo Claus had er geen behoefte aan. In 1979 in *De Nieuwe*: "Ik heb een kistje vol met antwoorden en stelt men mij een vraag, dan pik ik er eentje uit dat past. Het hangt er ook van af hoe mijn muts staat. Ik ben helemaal niet vies van tegenspraak en leugens."

Kleur

Johan Anthierens ontpopt zich in het voorjaar van 1974

in *Knack* tot een propagandist van het nieuwste snuffje in medialand: de kleurentelevisie. Hij schrijft: "Aan verwoede kijkers geef ik nu voor het laatst een dringende raad, neen, een bevel: slacht uw vetste spaarvarken en schaf u vandaag nog kleur aan! Geen gedraal meer, laat u niet door onheilsprofeten op geitenharen sokken tegenhouden. Als het moet stuurt u uw dochter enkele avonden de straat op en later kan het hele gezin in geuren en kleuren van haar lichaamsconditie profiteren. Naast de *Grote Nederlandse Larousse* en een Jan de Hartog-omnibus heeft elk Vlaams huisgezin behoefte aan een kleuren-tv, vooral de jongste tijd met al die uitslaande branden."

Kloon

Piet Piryns, begenadigd interviewer met een mooi parcours achter zich (*Humo*, *Vrij Nederland*, *De Morgen* en *Knack*), doceert over waar je als journalist bij het uittikken van een vraaggesprek vooral op moet letten: "Als je uitspraken opnieuw gaat formuleren, moet het iets zijn dat hij of zij gezegd zou kunnen hebben. Johan Anthierens zaliger, die ik bewonderde als columnist, was een heel slechte interviewer. Iedereen bleek zoals Anthierens te spreken, een soort barokke overdaad die nog niet eens de illusie van spreektaal wekte. Want daar gaat het bij een interview wel om. Een band letterlijk uittikken is het ergste wat je iemand kunt aandoen. Maar de geïnterviewde mag ook geen kloon van jezelf worden."

Piet Piryns (Foto Dirk Woem/Belgo)

Koffie

"Koffie zonder een krant is bijna niet drinkbaar." (Gaston Durnez, voormalig redacteur van *De Standaard*)

Koningin

Op 8 juni 1984 slaagde Lutgart Simoens in iets wat tevoren nog geen enkele 'serieuze' journalist van de openbare omroep geluk was: een lid van de koninklijke familie interviewen. Dat de populaire presentatrice van Omroep Antwerpen die dag met microfoon en bandrecorder naar het kasteel van Laken mocht om er een vraaggesprek met koningin Fabiola op te nemen, had ze te danken aan toenmalig eerste minister Wilfried Martens. In 1983 waren beiden samen te gast geweest in het tv-programma *Met Mike aan zee*. Toen had Lutgart Simoens haar hartenwens uitgesproken en de premier beloofde een woordje voor haar te doen aan het hof. Een jaar later was het dus zover. Het interview werd uitgezonden in de twee succesprogramma's van Lutgart Simoens bij Omroep Antwerpen: *Platenpoets* en *Vragen staat vrij*. Later vertelde Simoens over dat memorabel gebeuren: "Ik geef toe dat het een heel braaf gesprek was. Het paleis kende mijn vragenlijst en wist dat ik geen politiek gevaarlijke vragen zou stellen. Toen het interview achter de rug was, zetten we allebei onze bril af. 'Ach, mevrouw', zei de koningin, 'ik zou nooit uw werk kunnen doen.' Waarop ik reageerde: 'Ik het uwe ook niet, mevrouw.' En we schoten allebei in een lach: twee vrouwen die gewoon elk hun job deden."

Kosten-batenanalyse

Marc Ghyselincx, wielersjournalist van De Persgroep, wijdt een gedachte aan de in 2009 in Senegal gestorven Frank - 'Godenkind' - Vandenbroucke: "We gingen een keer met

hem eten in 't Konijntje, een duur restaurant in de Vlaamse Ardennen. Ik liet hem de wijn uitzoeken en dat had ik niet moeten doen. Na afloop belde ik de chef en zei: 'Ik heb goed nieuws en ik heb slecht nieuws. We hebben een mooi verhaal, maar het heeft wel wat gekost.'

Kraamkliniek

Elf jaar was Carl Huybrechts al medewerker van de VRT-sportredactie, toen hij voor de televisie eindelijk een Europese voetbalwedstrijd mocht verslaan: Split-Waregem. Huybrechts (in 1986 in het magazine *Panorama*): "In Split ben ik drie dagen bezig geweest met het verzamelen van achtergrondinformatie. Zo ontdekte ik dat de plaatselijke kraamkliniek vlak naast het voetbalstadion staat. Het eerste wat de baby's daar horen, is dus stormachtig gejuich telkens als er wordt gescoord. Geen wonder dat die hele stad voetbalgek is! Zulke informatie is prima geschikt om er minder boeiende spelfasen mee te overbruggen."

Carl Huybrechts (Foto Kurt Desplenter/Belgo)

Kruiswoordraadsel

Toen *Humo* lang geleden nog eigendom van de Franstalige familie Dupuis was, wilde hoofdredacteur Jef Anthierens graag een kruiswoordraadsel in het blad. Charles Dupuis adviseerde hem om dan maar het kruiswoordraadsel uit *Téléoustique* – ook in handen van de familie – over te nemen. Want: "Les mots en flamand, n'ont-ils pas le même nombre de lettres qu'en français?"

Kunstwerk

De inmiddels gepensioneerde radiojournalist Jef Lambrecht hield wel van een geintje op tijd en stond. Zo stichtte hij, samen met een aantal collega's van de openbare omroep, enkele decennia geleden het Belgian Institute for World Affairs. Een van de concrete doelstellingen van de organisatie was het uitroepen van België tot kunstwerk. Tegelijkertijd werd het land ook maar 'afhankelijk' van Congo verklaard. In 1992 bedacht Jef Lambrecht nog een ander initiatief: hij kwam op de proppen met de Belgische Volkspartij. Dat gebeurde naar aanleiding van Documenta 9, de vijfjaarlijkse kunsttentoonstelling in het Duitse Kassel, waar Jan Hoet de curator van was. Lambrecht (in *Humo*): "In Gent legde Hoet zijn plannen voor Documenta 9 uit tijdens een maratonzitting. Daar heb ik een nogal vermetele actie gevoerd: ik dook ineens op, kaapte een microfoon en kondigde aan dat het Belgian Institute for World Affairs een intercontinentaal entrepot zou openen in Kassel. Het is allemaal op z'n pootjes terechtgekomen: we hebben een onderkomen gevonden in een Albanees clubhuis in het hart van Kassel. En Jan Hoet zelf is onze installatie komen openen. Van de weeromstuit hebben we toen de Belgische Volkspartij opgericht, waar alleen papertjes met wat gekribbel over bestaan, en enig zeer rudimentair drukwerk."

De nevenactiviteiten van de journalist leidden soms tot vragen in het parlement. Of het bijvoorbeeld geoorloofd was dat een werknemer van de openbare omroep zomaar België tot kunstwerk uitriep? Lambrecht: "Ach, zulke reacties beschouwde ik juist ook als deel van het kunstwerk."

Kwaad

'Ik heb nooit veel geduld gehad', zegt Herman Selleslags, de fotograaf van *Humo*, toen daar nog van Johan Jacobs en Marco Mertens geen sprake was. Een voorbeeld van hoe hij het op zijn heupen kreeg als een fotoshoot niet vlot tot stand kwam, gaf Selleslags in een vraaggesprek met *De Morgen*: "Toen ik twee keer van een filmset van de Beatles was gegooid, pakte ik razend mijn fototoestel in en wilde verdwijnen. Komt Paul McCartney eraan. 'Hé!', zegt hij. Ik antwoord of groet niet, blijf bij mijn fototas zitten, kwaad. Ik dacht: zak! Ik had in drie dagen 27.000 frank aan taxi's, treinen en hotels verspild, dat was een fortuin in die tijd. Hij wees naar mijn jasje en vroeg: 'Where did you by the jacket?' Ik zeg: 'Op de vlooiemarkt in Parijs' – wat waar was. Hij weer: 'I've got the same one. Who are you?' Uiteindelijk ben ik met hem naar de set gegaan en ik mocht er foto's nemen. Maar ik heb er wel bij gezegd: 'Ik moet mijn trein van 13 u. halen.' En ik heb hem ook gehaald. Ik was het zat. Drie dagen voor één job, sorry hoor."

Kwetsen (1)

Marijke Libert van *De Morgen* interviewt cartoonist Kamagurka. Ze vraagt hem of mensen het recht hebben zich gekwetst te voelen door zijn werk. Kamagurka: "Tuurlijk. Bij elke tekening die ik maak, vraag ik me af: stel dat ik slachtoffer van die ramp ben, zou ik er dan mee kunnen lachen? Als het antwoord nee is, belandt het papier in de vuilnismand. Kijk, Art Spiegelman, de bekende Amerikaanse tekenaar van de strip *Maus*, heeft me gezegd: 'Je moet altijd lachen met de hamer, niet met de spijker.' Dat is me bijgebleven, daar zit veel waarheid in. Ik vind wel dat je af en toe met de spijker mag lachen, als die spijker zich als een idioot gedraagt."

Kamagurka (Foto Kurt Desplenter/Belgo)

Kwetsen (2)

"Ik zou wel degelijk een cartoon kunnen tekenen – gitzwart dan wel – over een drama dat me persoonlijk overkomt", beweert *De Morgen*-huistekenaar ZAK. "Het zou zelfs een vorm van verwerking, van therapie kunnen zijn. Het is toch gek om te veronderstellen dat je daarmee mensen moedwillig wilt kwetsen? Ik snap al niet dat je dat zou kunnen veronderstellen, laat staan dat het dan ook echt blijkt te gebeuren. Nu, ik begrijp dat je met humor waarschijnlijk altijd iemand kwetst, al was het maar degene die geen gevoel voor humor heeft. Daar zul je nooit onderuit kunnen, tenzij je je beperkt tot softe cafégrappen."

Kwispelstaarten

Jan Wauters, de vorig jaar overleden chef sport van de VRT-radio, ad rem in zijn uitleg waarom hij als verslaggever altijd radio boven televisie verkoos: "Radio is een loslopend, kwispelstaartend hondje."

Bronnen: naast de vermelde boeken werd voor deze aflevering gebruik gemaakt van jaargangen van Humo, De Morgen, De Tijd, Gazet van Antwerpen, Knack, Libelle, Panorama, Karaat en De Nieuwe.

Onder embargo

Niet langer *De Standaard Online*, maar wel *Nieuwsblad.be* is door het internetvakblad *Clickx* uitgeroepen tot de **nieuwssite van het jaar 2011**. *DSO* staat op twee, op drie staat *Deredactie.be* van de VRT. *Clickx* baseert zijn rangschikking op de voorkeuren van zowat 70.000 internetgebruikers.

Ook naar de favoriete **twitteraars** is gepeild door *Clickx*. Dat resulteerde in (1) Ivan De Vadder, (2) Karl Vannieuwkerke en (3) Vincent Van Quickenborne. Jawel, de Van Quickenborne die als minister van Pensioenen het plan heeft opgevat om de zelfbetaalde pensioensupplementen van beroepsjournalisten af te schaffen (zie pagina 7). Waarmee nog maar eens bewezen is dat twitteren en journalistiek hoegenaamd niet hoeven samen te gaan.

Bij *Het Nieuwsblad* gaat **Dirk Martens** per 31 december met welverdiend pensioen.

Datzelfde *Nieuwsblad* kan intussen op de diensten rekenen van **Jan Feys** (ex-Jan Verbeke Producties), die er aan de slag gaat als chef Regio.

En eind november heeft hetzelfde *HN* ook nog **Pascal Weiss** (39) en **Liesbeth Van Impe** (34, ex-*De Morgen*) aangesteld als nieuwe hoofdredacteurs naast Guy Franssen (52). Vanaf januari 2014 neemt Franssen een andere functie op binnen de krant en vormt het duo Weiss-Van Impe de hoofdredactie van de krant.

Peter Morren, 13 jaar aan de slag bij VTM als sportjournalist/presentator voor *Stadion*, begint begin volgend jaar als eindredacteur/presentator voor Sporting Telenet.

Inge Becks, ex-VRT (*Koppen* e.a.), keert na amper tien maanden VT4 (*Vlaanderen Vandaag*) terug naar de openbare schaaftal.

Wie zei daar weer dat omroepjournalisten niet kunnen schrijven? Goed gedaan, **Freek**, die vier spellingsfouten in het Groot Dictee worden je ruimschoots vergeven. Zelf droeg **Freek Braeckman** (VRT-tv-journaal) zijn overwinning in het jaarlijkse grootnederlandse spellingevent op aan zijn collega **Martine Tanghe**, die er om gezondheidsredenen niet bij kon zijn als presentator dit jaar.

Jan De Troyer, voormalig hoofdredacteur van TV Brussel, is door

de correctionele rechtbank vrijgesproken van elke financiële malversatie die hij in het nadeel van de Brusselse regionale tv-omroep zou hebben gepleegd. De Troyer beraadt zich nu over mogelijke stappen tegen de zender wegens de laster en eerroof die hem zijn aangedaan.

En **Bart Eeckhout** (*De Morgen*) is door burgemeester Philippe Moureaux (PS) van Molenbeek, waar Bart woont, in een Franstalige krant aangewezen als mogelijke oorzaak van bedreigingen met geweld waarvan Moureaux het doelwit werd. Bart had voordien nochtans heel gewoon enkele levensechte verhalen uit Molenbeek in de krant gepubliceerd. Sommige politici bakken het toch wel heel bruin.

De twee onbekende juryleden die de afgelopen vier jaar voor het Fonds Pascal Decroos de aanvragen voor subsidiëring van onderzoeksjournalistieke projecten hebben beoordeeld, zijn voor het voetlicht getreden. Het gaat om **Josse Abrahams**, communicatieverantwoordelijke van de Koning Boudewijnstichting, en **Trees Verleyen**, docent Media-actualiteit aan de Lessius Hogeschool Mechelen.

De AVBB (VJV en AJP) vragen samen met de Belgische dagbladuitgevers aan de nieuwe federale regering duidelijkheid over de draagwijdte van de nieuwe fiscale wetgeving op **auteursrechten** voor journalistiek. Sinds 2008 wordt voor auteursrechten een verlaagd belastingtarief van 15% bepaald, maar het is en blijft de vraag in hoeverre de vergoedingen aan journalisten hiervan kunnen genieten.

De VJV ondertekende met de VDP (Vlaamse dagbladuitgevers) een **protocol** dat bepaalt dat de vergoedingen van freelance journalisten in hoofdberoep principieel kunnen worden opgesplitst in 70% werkvergoeding en 30% auteursrechten. Corelio, De Persgroep en Concentra weigerden die regeling evenwel toe te passen zolang de overheid geen teken van leven gaf. Enigszins paradoxaal gingen de Vlaamse uitgevers hun freelance journalisten wel voor 100% in auteursrechten vergoeden, met alle problemen die sommigen nu ondervinden vandien.

Vergeet niet uw VVJ-lidmaatschap tijdig te hernieuwen !

Lidgelden / administratiekosten voor niet-leden 2012

VVJ-leden	€
Beroepsjournalist (inclusief actief gepensioneerden) * eventueel: waarborg (eenmalig) autopersplaat	115 * 40
Stagiair	80
Erelid	60
Persmedewerker	65
Docent journalistiek	60
Student journalistiek	50
Technicus (T-kaart)	65
Niet-VVJ-leden	
Beroepsjournalist die geen VVJ-lid wordt - administratiekost vijfjaarlijkse perskaart	100
- vignet perskaart voor 2012	50
* eventueel: waarborg autopersplaat	* 65
* eventueel: vignet autopersplaat	* 50
Technicus (T-kaart) - administratiekost vijfjaarlijkse T-kaart	40
- vignet T-kaart voor 2012	15

Betaling op rekening IBAN BE 332100319706-46

Creatie? Innovatie? Ambitie?

Werken in een uitdagende academische omgeving, die de wereld elke dag een beetje verandert met grote projecten, maar ook met kleine revoluties en dagelijkse verbeteringen. Werk jij hieraan mee?

PERSATTACHÉ VBE201151

Jouw functie: vanuit de afdeling Nieuws en in samenwerking met de perschef informeer je de pers over onderzoek, onderwijs, dienstverlening, beleid en studenten-aangelegenheden aan de K.U.Leuven en bouw je de relaties tussen de universiteit en de media verder uit.

Jouw profiel: • je beschikt over een universitair diploma of gelijkwaardig door ervaring
• je hebt een aantal jaren relevante professionele ervaring op een persdienst of in de journalistiek.

Ons aanbod: een voltijdse tewerkstelling voor onbepaalde duur.

Meer info over al onze vacatures en online solliciteren:

www.kuleuven.be/vacatures

Ontdek jezelf. Begin bij je job.

www.kuleuven.be/vacatures

K.U.Leuven voert een gelijkheids- en diversiteitsbeleid.

Het moet
niet altijd
Carl Devos
zijn ...

Zoek eens op

www.expertendatabank.be